Akbaba

— Cumhurbaşkanı seçildi —

Koltuk — Yaşasıın!..

BİR TUBORG DAHA AÇALIM

neşemize neşe katalım!

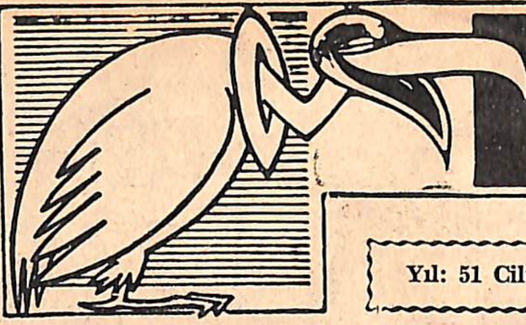
Açılan her Tuborg'la pembe bir dünya başlar. Siz de girin bu dünyaya. Tuborg neşesini siz de paylaşın. İç ferahlatan nefis Tuborg'u afiyetle yudumlayın. İçenlerin hepsi biliyor. Tuborg en iyi biradır. Tadıyla, içimiyle, berrak rengiyle, herşeyiyle. Bir Tuborg içen bir daha içer, Mutlu anlar Tuborg'la geçer!

DÜNYANIN 165 ÜLKESİNDE

kral bira... lüks bira

(Yeni Ajans: 1216 — 47)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Nisan 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

SAGDUYU

Bu satırlar yazıldığı sırada yeni Cumhurbaşkanı yeni hükûmetin kuruluş hazırlıkları için ilk temaslarını yürütmekteydi.

Bu satırlar yayınlandığında yeni hükûmet kurulmuş da olabilir, kurulmamış da.

Demokratik düzenin en doğal oluşumları karşısında tedirginliğe kapılmayı alışkanlık haline getirenler, bu kez de bir «Hükûmet Buhranı» ndan söz edebilirler. Ya da eğer hükûmet kurulmuş, yeni kabine göreve başlamışsa, daha başka, daha değişik, daha yeni siyasal buhranların hayâli iskeletini tezgâhlamakta hiçbir sakınca görmezler.

Bu, bir ruh karamsarlığının olağan sonucu mudur?

Değil!

Bu, sağduyunun haklı ve yerinde bir kuşkusu mudur?

Hiç değil!

Bu, her ülkede, her toplumda örneklerine sık sık rastlayabileceğimiz «Bir bardak suda fırtına koparmak», daha sonra bu fırtınanın dalgaları arasında kâğıt sandallar yüzdürerek onları batırmak tiryakiliği. ne kapılmış kişilerin garip zevklerinin buruk belirtisinden başka hiç. bir şey değildir.

Hükûmetin kurulması mı gecikti?

Aynı dudaklardan, aynı kaynaklardan çevreye dalga dalga yayılan hep aynı velveledir:

— Eyvaaaah!... Koskoca ülke günlerden beri hükûmetsiz!... Ayol, yok mu bu kadar politikacı içinde bir Başbakan adayı?... Çok yazık!... Memleket yine karanlık bir sonuca doğru sürükleniyor!... Battık... Batacağız...

Aslında batan, ya da batacak olan hiçbir şey yoktur: Bir bardak suda yaratılmak istenilen fırtınada batırılan kâğıt gemilerden başka!

Devlet Başkanlığı seçimi mi biraz gecikti?...

Ortalığı velveleye veren yine aynı dudaklar, yine aynı fırtına heveslisi kaynaklardır.

Bilmezler mi ki, bir hükûmetin kurulması bir kasaba derneği kurulması değildir? Bilirler...

Bilmezler mi ki, bir devlet başkanı seçimi bir dernek başkanı seçimi kadar kolay değildir? Bilirler... Hem de sizden, bizden çok iyi bilirler...

Fakat... Bu, psiko-patalojik bir ruh belirtisidir. Bu, alkol gibi, sigara gibi, benzeri alışkanlıklar gibi bir tiryakiliktir. Bir garip zevktir onlar için.

Ne güzel söylemiş şair: Denizler durulmaz dalgalanmadan!

Özgür bir toplum ve tüm kurallarıyla işleyen bir demokratik düzenin bulunduğu her ülkede dalgalanmalar da olacaktır elbette, çalkalanmalar da.

Özgürlük rüzgârlarının esmediği, toplum denizinin de kaskatı bir göl gibi dondurulduğu rejimlerde bunların hiçbiri olmaz. Daha doğrusu olamaz.

O ülkelerde devlet başkanları da, hükûmet başkanları da, kapalı kapılar ardında birkaç çift dudağın ve birkaç başın ortak görüşleriyle saptanır. Ve her şey o anda biter.

Özgürlüklerin bahar suları gibi çağıl çağıl gürlediği, toplum denizinin demokrasinin her türlü esintisine açık bulunduğu ülkelerde her türlü siyasal dalgalanmalar, Demokratik Düzen'in doğal bir sonucundan başka nedir ki?

Demokrasinin yaşı ne, başı ne Türkiye'de?...

Doğum tarihi bile kesin olarak belli değil: Kimine göre 1945'lerde doğmuş, kimine göre 27 Mayıstan sonra!...

Ulusumuzun da, politikacılarımızın da demokrasi tecrübesi fazla yoğun olmamasına rağmen Türk halkına özgü öylesine güçlü bir Sağduyu'ya sahibiz ki, birçok sorunlarımızın en umulmadık zamanda kolaylıkla çözüme ulaşması belki de bundan ileri geliyor.

Olayların akışı pek hızlı. Yalnız Türkiye'de değil, bütün dünyada öyle. Baş döndürücü bir değişim, insanı hayretler içinde bırakan bir oluşum var beş kıt'anın her köşesinde.

Gelişmelerle birlikte çelişmeler de etkiliyor düşünce düzeyimizi. Biraz tezcanlı, biraz buruk, biraz yüzeyden baktığımız zaman çoğunlukla tedirginliğe kaptırıyoruz kendimizi.

Oysa sağduyunun aceleye gelir tarafı yok. Sağduyu, günün olağan ve olağanüstü koşulları içinde, daima en olumluyu, en yararlıyı, en tutarlıyı arıyor.

Devleti devlet yapan ana etkenlerin itibarını zedelemeden, temel güçlerimizin prestijine gölge düşürmeden, hepsinden önemlisi demokratik kuralların dışına taşmadan, görevini yapmaya çalışıyor sağduyu.

Hislerimizi, hırslarımızı, heveslerimizi, kaprislerimizi kişisel çıkarlarımızı ve alışkanlıklarımızı bir an için elimizin tersiyle geriye itsek ve sadece sağduyu'nun sesine kulak versek çözümünde güçlüğe uğrayabileceğimiz tek problem kalır mı ortada?

AKBABA

— Partilerüstü hükûmet sisteminden vazgeçiliyor. —

— Şimdi seçilme sırası bizde... Bakalım bizi seçebilecekler mi?..

Bu Çocuk Bir Hârika!

KENAN AKINCI

BİR kaç yıldan beri görmediğim eski okul arkadaşımla, bizim evde oturmuş, dertleşiyoruz. İki saat kadar zamanı varmış. Gelmişken göreyim, demiş, uğramış bize.

Sekiz yaşındaki kızımla, altı yaşındaki oğlum geldiler biz konuşurken. Arkadaşıma «Hoşgeldiniz» dediler, elini sıktılar. Kız hanım hanımcık, oğlan efendi efendicik, gidip yerlerine oturdular.

— Kaç çocuğun var? diye sordu arkadaşım.

— Üç... dedim.

— Öbürü?...

— O da oğlan. Dört yaşında. Dışarda oynamaktadır şimdi.

İçimden «İnşallah gelip görünmez» diye dua ediyorum. Neden derseniz; yalnız evin değil, soyun yüz karası sayarız bizim «Üç Numara» yı... Bu ikisi iyidir. Bütün davranışları ölçülü, söyledikleri sözler, yaptıkları işler akıllıcadır. Gel gelelim öbürü bir âlem! İpe sapa gelir bir davranışını göremezsiniz kolay kolay.

Hani denir ki; bu çocuk takımı meymun gibidir. Büyüklerin davranışlarını belleyip, yansılar. Öyle biliriz ve de öyle gördük. Bunu gelin de bizim oğlana anlatın bakalım... Bildiğini okur kerata!... Kendi karmakarışık kafasında neler kurduysa onları yapar.

Bana kalırsa, bu oğlanın beyninin montajında bir yanlışlık var. Annesine sorarsanız; kırkını çıkarmadan oğlanı yalnız bırakmış, o zaman değiştirmişler. Şimdi baş üzüntümüz bu çocuğun durumu. Kendi marifetinin böyle çıkmasına elbette ki üzülüyor insan. Şöyle birazcık normale yakın olsaydı ne olurdu sanki?...

Madem gördüğü gibi yapmayı akıl edemiyor öyleyse dursa ya! Durmaz. İlle bir şeyler yapacak. Neler de yapmaz... Su içecek değil mi? Bardaktan içmez. Tabağa boşaltır; alır bir eline de çatalı sözüm ona içer! Daha doğrusu yer... Yemeği de bardağa döküp içecek sanırsınız, değil mi? Öyle yapmaz. Kaşığa koyar, tabağı da kaşık diye kullanarak yemeye çalışır... Çorapları eldiven diye eline takar. Siz şimdi eldivenlerini de ayaklarına giyiyordur diyeceksiniz değil mi? Ne gezer! Yaptıklarında o kadarcık bile mantık kırıntısı görsek, düğün bayram edeceğiz. Çorapların kaplayacağı kısmı bir güzel boyar! Boya bulamazsa çamur kullanır.

Düşündüklerim içine mi doğdu, ne olduysa, «Pat!» diye düştü içeriye. Gerçekten düştü. Ayakkabılarını, burunları ökçesine gelecek biçimde ayaklarına bağlamış, arka arkaya yürümekte olduğundan, halıya takıldı. Başının arka tarafında, naylon bir kurdelenin altındaki cam zıpzıptan mâmul gözler işe yaramamıştı...

Utanç mı, üzüntü mü, öfke mi?... O andaki duygularıma bir ad koyamıyorum. Yerin dibine geçmek sözü, durumumu anlatmakta pek zavallı kalır. Yerin dibine geçip öbür yandan çıktıktan sonra kimbilir kaçıncı kez yeniden geçmekteyim. Kaç «tur» yaptığım hiç belli değil!...

Şeytan, tut kolundan, götür; uzak bir yere bırak diyor. Fakat arkadaşıma karşı ayıp olacak. Öyle bir şey yapsam, bizim deli de kıyametleri koparır zaten. Mahalleyi ayağa kaldırır.

Göz ucuyla arkadaşıma bakacak oldum... Tuh! Yazıklar olsun kalıbına!... Herif mal bulmuş gibi gözleri sevinçle parlamış, zevkten sırıtmıyor mu?!. Ulan Onsekiz Sami! Senin böyle çıkacağını bilsem aynı sırada oturur muydum alçak! Hayat ne kadar da değiştiriyor kişiyi. Böyle bencil yapabiliyor... Hem ne olacak? Belâ onun başında değil, bizim başımızda. Ateş düştüğü yeri yakar demişler.

Bu arada bizim oğlan doğruldu, Sami'ye döndü. «Hoşgeldin» makamında:

— Vızzzzt! dedi.

— Vızzzzt! diye karşılık verdi arkadaşım olacak arkadaş düşmanı da.

Dayanamadım. Gidip oğlanı kolundan yakaladım:

— Geç otur bakayım şöyle. Uslu durmazsan kafanı kırarım!

Sami atıldı:

— Aman, n'olur dokunma çocuğa...

— Fakat seni rahatsız ediyor!

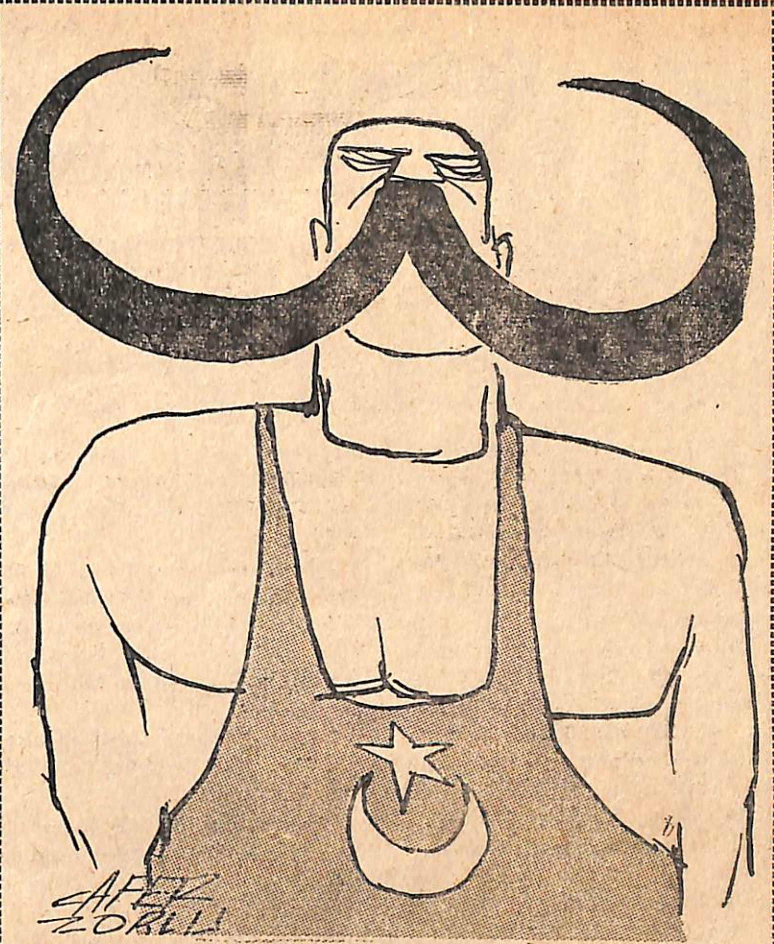
— Ne rahatsızı? Hayatımın en mutlu dakikaları bunlar.

Birden tepem attı:

— Çok mutlusun ya! Çok eğleniyorsun değil mi? Ayıp diye bir şey vardır be! Bana bak Sami...

— Rica ederim, kendine gel. Yanlış anlıyorsun beni. Bu çocuk bir hârika... Cevher bu çocuk! Sen elindeki hazinenin farkında değilsin.

— Sami çok oluyorsun ama! Bu alçakçılığı nasıl yakıştırıyorsun bana?!. Ben çocuğumu panayır panayır gezdirip göstererek sırtından para kazanacak kadar aşağılık bir kimse miyim?!.

— Avrupa Güreş Şampiyonasında 3. olduk. —

— Yok be kardeşim, sana panayırdan söz eden kim? Tanrı göstermesin. Bu çocuk gerçekten bir harika. Biraz öfken yatışsın da anlatırım.

Oflaya puflaya oturdum.

Bizim oğlan, kediyi aldı, başının üstüne koyarak gitti, aynanın karşısına geçti. Bunu gören Sami ellerini çırparak fırladı yerinden:

— Şaahessser!... diye bağırdı.

Ben de ona bağırdım:

— Şimdi senin şaheserinden de başlarım, harikandan da! Ya defolup git, ya da bu maskaralıklarının anlamını açıkladı!

— Sakin ol. Anlattığım zaman sen de sevineceksin. Şunu sana kesinlikle söyleyeyim: Karşındaki çocuk, bir harika çocuktur!

— Neyin harikası olacak bu? Hiçbir alanda yeteneği yok ki...

— Var... Nasıl yokmuş?

— Hangi alanda?

— Moda desinatörlüğü!... Bak! Şuna bak, yine bir buluş yaptı. Küpe modellerinde yeni bir buluş...

Oğlana baktım: Masadan aldığı çay bardaklarını kulaklarına geçirmeye çalışıyor.

— Dediğim gibi, harika bu çocuk. Geçenlerde, ünlü moda desinatörlerinin hayatlarından söz eden bir yazı okudum. Bir yabancı gazetede. Çocukluklarında hep bunun gibi buluşlar yapıyorlarmış. Fakat hiçbirininki bununkiler kadar çarpıcı değil... Bir zamanın çuval modasını kim çizdi? Erkek gömleklerinde o yarısı ceket yakasının altında, yarısı dışında kalan, kocaman yakaları kim buldu? Altlarına ökçe diye konan koskocaman takozlar yüzünden kızları kambur kambur yürüten son moda ayakkabıların modelini kim çizdi? Apaş modasını kim çıkardı?... Bunlar hep moda desinatörlerinin işi. İnan ki bu çocuk onlardan kat kat çirkinlerini bulabilecek yeteneğe sahip. Gerçek bir harika. Bir dâhi!... Onun değerini bil. Pamuklara sar, incinmesin. Kuş sütüyle besle...

Sami, bir kaç gün sonra o sözünü ettiği yazıları da getirdi, okudu bana. Durum gerçekten dediği gibi. Benim de aklım yattı.

Şimdi krallar gibi bakıyoruz çocuğa. Hele bir yetişip iş hayatına atılsın; Avrupa'lara gidip büyük bir moda evine yerleşsin... Bakın o zaman ne kılıklara sokacağız sizi.

Kenan AKINCI

«Toprak Reformu!»

— Paramızın daha fazla düşmemesi için tedbir alınıyor. —

Akbaba TELEVİZYON

Sunan: Dağların Çocuğu

OLAYLARIN ARDINDAN

Dolu dizgin geçiyor günler... Apollo 17'nin uzay yolculuğunu bile saniyesi saniyesine izleyen insanoğlunun gözbebekleri, Türkiye'de birbiri ardınca gelişen politika olaylarının baş döndürücü hızına ayak uyduramıyor, sevgili sayirciler!...

Hayâllerimizin, tahminlerimizin, hattâ tasavvurlarımızın bile peşinden koşmakta güçlük çektiği aktüel olayları kameralarımızla yakalamak, ekranlarımızda hemen yansıtabilmek mümkün olsaydı.. programımızın başlığı **(Olayların Ardından)** değil, **(Olayların İçinden)** olacaktı.

Eveeet efendim... Az gittik, uz gittik.. saniyede bir milyon kilometre hız gittik... Yine de olayları yakalayamadık vallaha... Onlar çoook ötelerde.. biz... (Ben, sen, o, biz, siz, onlar... Yâni hepimiz) çooook, çok gerilerde.. tin tin izliyoruz her türlü gelişmeleri.. ve de her türlü çelişmeleri... Ha?... Ne buyurdunuz efendim?... «Gelişmeleri anladık ama, çelişmeleri anlamadık» nı diyorsunuz?...

Ayol... Çelişmesiz gelişme olur mu hiç?... Boşuna mı koyduk «Çelişkiler Ülkesi» programını yayınımıza?... Toplum bu efendim, tooooop-lummmm!... Gelişmesi de olur.. oluşması da.. Çelişmesi de...

HAFTANIN ŞARKISI :

Terket beni artık yetişir sende vefa yok
Durum vaziyetlerini anlayacak kafa yok.
Anamur muzu yok, greyfurt yok, Yafa yok
Terket beni artık yetişir, sende vefa yok
Durum vaziyetlerini anlayacak kafa yok.

1 REKLÂM

KİLİM

Üniversiteye girmek, otobüs durağında kuyruğa girmek kadar kolaydır!

Hiçbir fakültede dikiş, hiçbir imtihanda puvan tutturamayan Üniversite adayları! Derhal dershanemizin aday kayıtları için adaylığınızı koyunuz... Sonra efendim, cebinize sadece 5.000.— TL. koyunuz... Daha sonra, her şeyi bir tarafa koyunuz ve doğru bize geliniz!...

Noterden pullu mühürlü senetler veriyoruz: Başaramazsanız paranız aynen iade edilecek, siz-

den toplanan beşer bin liradan meydana gelen 1000 X 5000 = 5.000.000,— TL.) kapitalin 9 aylık faizi (En azından 1 milyon Türk lirası) ilimsel ve bilimsel bir ciddiyetle cebe indirilecektir.

KİLİM DERSHANESİ

En nakışlı kilim, en maceralı filim, en dokunaklı ilim... ve... en yetkili öğretmenler Kilim Dershanesinde.

Kilim, hayatınızın, istikbalinizin, kültürünüzün rölantisi!...

Kilim, ilim ve bilim... Babalarınızın kesesini boşaltan, Özel Dershanelerin kasasını dolduran ve Yüksek Öğrenime giden yollardaki tüm engelleri ortadan kaldıran asrın büyük hârikası!... Eğitim ve öğretim dâvamızın alâmet-i fârikası!...

KİLİM, KİLİM, KİLİM

Kilim varken, hasır üstüne yatmayınız sevgili gençler!

HAFTANIN SOLİSTİ :

KIR AT
ŞAHA KALKMIŞ
GEMİNİ
DİŞLER

Faruk Sükan!... Yıktın benim evimi!...
Eğlen bu partide kal diye diye.
Durumlar değişti, şartlar değişti
Giyindim çulları şal diye diye.

Şimdi gel diyorsun, çıkmak kolay mı?
«Demir» den «El» leri sıkmak kolay mı?
Kale'yi içinden yıkmak kolay mı?
Yedim pekmezleri bal diye diye.

Çarşıya uymadı evdeki pazar
Delegeler kınar, teşkilât kızar.
Kurduğun pilânlar daha çoook uzar
Tutundum çöplere sal diye diye.

Söyle Bozbeyli'ye: Karıştı işler
Kır at şaha kalkmış, gemini dişler.
Kesildi dostlarla alış - verişler
Sadettin çağırır gel diye diye.

Attığım çengeller hep boşa çıktı
Girdiğim her kulis yokuşa çıktı
Herkes bir tümseğe, bir taşa çıktı.
Her zarfa yapıştım pul diye diye.

Aydın Yalçın der ki: Büyük öcümüz!
Neylesek «Kır At» a yetmez gücümüz.
Başımız o yanda, burda ucumuz
Yaklaşılmaz ata nal diye diye...

PROF. AYDIN YALÇIN

HAYATTAN YAPRAKLAR

HAYAT yaprak demektir, yaprak da hayat. (Sevgili Yaprak, kulakların çınlasın!... Nerdesin?... İstanbul'da mı, İzmir'de mi?... Evli misin, bekâr mısın, yine öyle işvekâr mısın?... Durum vaziyetlerin ne halde şekerim, şöyle ufaktan ufaktan bir sinyal göndersene... Ben mi... Ben... Şey... Çok yalnızım vallaha... Şakası, şukası, mizahı, izahı yok... Yalnızım işte... O biçim... Bir tatlı sohbet... Bir baygın bakış... Bir güzel gezi... Bir içli müzik... Biraz geometri... Bir parça fizik... Anlıyorsun dii mi?... Bu parantezi senin için açtım yayın arasında... Hayat'tan Yapraklar deyince.. dudaklarım «Yaprak» dedi durdu... Seni ne çok sevmişsem inan adını da o kadar sevmişim. Var mı acaba aynı adı taşıyan başkaları da... Aaah!... Bilsem... Ve bulsam... Severim her güzeli senden eserdir diyerek... Severim ama... niye böyle kaskatı insanlar?... Okurlar, dinlerler, bakarlar... Hepsi o kadar... Yahuu kâğıdınız kaleminiz mi yok, yoksa hayatınızın yaprakları gazelleşmeden şöyle bir güzelcene havalarda uçuşmaya, yeni yeni dostlar edinmeye istekli yüreğiniz mi yok?... Yok işte sesime ses veren dağlar...)

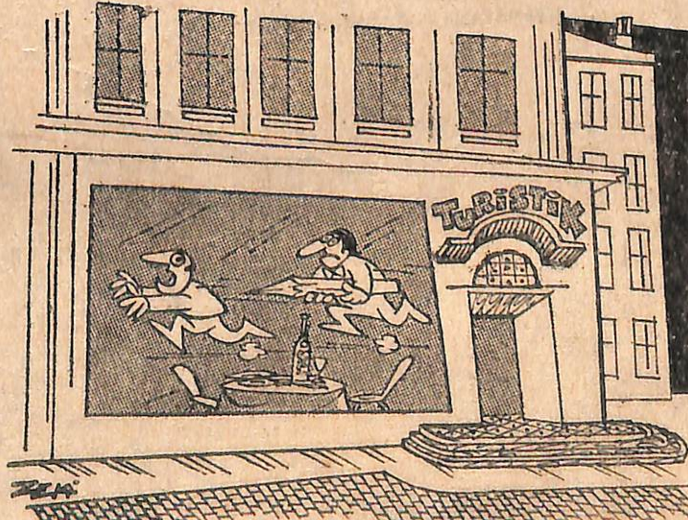
Evet, sevgili seyirciler!... Hayat yaprak demektir. Bir yaprak kâğıt bir hayattır: Eğer üzerindeki beyazlığı kaleminizle renklendirmesini biliyorsanız. Bir **yaprak** sigara, o da bir hayattır: Eğer dumanları arasında gözbebeklerine bakıp canavarca yalımlar duyabileceğiniz biri varsa karşınızda...

Yaprak dolması bir hayattır... Tevekkeli dememişler:

— Yapraksın, ama sarmaya gelmezsin!

— Sarmaya gelirim de yemesini bilmezsin!

Evet... Bütün mesele **sarmalık** yaprakların inceliğini, zarafetini, yumuşaklığını tahmin ve takdir edebilme meselesi... Ve de yemesini bilmek meselesi... Öyle hoyratça, öyle pisboğazca, öyle kaba - saba bir iştaha ile değil... Şööööyle güzelce çatalı batıra batıra.. lezzetini getire getire...

İÇ TURİZM!

Şöyle bakıverin çevrenize: Ne yapraklar var, ne yapraklar!...

Unutmayın ki her yaprak önce filizdir. (Bak işte, şimdi de sen geldin aklıma Filiz!... Haberin olsun, o evden taşındım ben. Adresim mi?... Şey... Daha belli olmadı iyice... İstersen bu sayfada —pardon bu yaprakda— arayabilirsin... Tamam mı?... Haydi, kapatalım artık parantezi. Biliyorsun, yayın sırasında özel sinyaller yollamak yasak!)

Evet, her yaprak önce filizdir. Körpecik.. mini minnacık... Sonra efendim büyür, yaprak olur... Filizliğinin ve yapraklığının değerini bilse de, bilmese de... Olgun ve dolgun meyvelerinin farkında olsa da, olmasa da... Günün birinde her yaprak sararmaya, kurumaya gazel olmaya mahkûmdur. (Ben gamlı hazan, sense bahar dilersen vazgeç — Sen kendine kendin gibi bir taze bahar seç) şarkısını acı acı mırıldanmak istemiyorsanız filizseniz filizliğinizin, yapraksanız yapraklığınızın ve meyvelerinizin değerini biliniz... Ve —canınız çekerse— ara sıra yaprak sarması, ya da yaprak dolması yemeklerini «Mönü» listelerinize ilâve ediniz, sevgili seyirciler...

GÜLER YÜZLÜ BİR DÜNYA

VEDAT SAYGEL

GAZETESİNDE çalışan elemanları toplantı salonuna çağıran patron:

— Bugün sizlerle bir konuşma yapma gereğini duymamın nedeni, diye başladığı sözlerini sürdürürken pek haklı olmadığını kendi de biliyordu.

Aslında, arkadaşlarının hiçbirinden en küçük bir şikâyeti yoktu. Çalışkandılar. Dürüsttüler. Mesleklerinin önem ve sorumluluğunu bilen kimselerdiler. Ama bütün bunlar bir gazetenin yaşamasına yetmiyordu. Satış sorunu vardı. Kâğıt, mürekkep sorunu vardı. Hepsinin üstünde özel ve resmî ilân sorunu vardı. Daha beteri, nerden geldiği bilinmeyen birtakım gizli, açık mânevi baskılar vardı. Daha geçenlerde dâvet edildiği bir sohbet toplantısında da mevkilerini, yetkilerini ve sorumluluklarını bilmediği, o güne dek yüzlerini hiç görmediği bazı kimseler gazetesini kıyasıya eleştirmiş:

— Tutumunuzda ısrar ederseniz sizin için hiç de iyi olmaz, demişti.

O kimselere göre bir toplumu mutlu, ya da mutsuz yaşatmak basının elindeydi. O halde ilk iş olarak ders kitabı görüşünden kurtulmalıydı gazeteler. Kişiyi karamsarlığa sürükleyecek yorum ve haberlerden kaçınmalıydı. Kısacası, her sayfası, her sütunuyla okuru dertlendirici değil, dinlendirici, eğlendirici olmalıydı. Bunun gerçekleştirildiği gün daha güler yüzlü bir toplum doğacak, şerefi de, bu çabaya emeği geçen saygı değer basın mensuplarının olacaktı.

* * *

Patronun görüşlerindeki değişikliğe bir türlü akıl erdiremeyen foto muhabiri, saatlerdir dolaştığı halde işe neresinden başlayacağını bilemiyordu. Mesleğe bu gazetede başlamış, ömrünün en verimli yıllarını bu gazeteye harcamıştı. Patronu bir kez olsun karşısına geçip:

— Böyle havadan sudan olay fotoğraflarıyla gel de seni alnından öpeyim, dememişti.

Çünkü kendi de çekirdekten yetişme bir gazeteciydi. Gazeteciliğin ise allı pullu kâğıt parçalarıyla çocukların paralarını çekmeye bakan uçurtmacılık olmadığını herkesten iyi biliyordu.

Fakat şimdi?...

Evet, gazetenin gelirleri düştükçe düşmüştü. Son bir yılda kaç kez işçi maaşlarını zamanında veremez duruma gelmişti. Ama hiçbiri bundan şikâyetçi değildi ki...

Bir gecekondu yıkımının tam resmini çekeceği sırada içinden bir ses:

— Gazetecilik bu değildir, dedi. Parola neydi? Güler yüzlü bir toplum yaratmak.

Deklânşöre basamadı. Resim amaca uygun çıksa da, sabahki konuşmadan sonra yazıişleri müdürü sayfaya koymazdı. Haydi onun dalgınlığına gelip koysa, bu resme kimseler gülmezdi.

Yürüdü. Bir trafik kazasını görmezlikten geldi. Bir kadının imdat isteyen çığlıklarına boşverdi. Görevliler tarafından mangalı denize atılan bir seyyar köftecinin yürekler acısı haline içinden sadece:

— Vah vah, dedi.

Dikti burnunu havaya uçan kuşlara baktı, nokta nokta beyaz bulutçukların gezindiği güneşli gökyüzüne baktı, yeşermiş kırlara, çiçeklenmiş dallara baktı, büyük bir sevinçle gazete sayfasına yakışacak fotoğrafı yakaladı: Çıt!

Resim altına koyacağı yazıyı kafasında hazırlayarak tuttu gazetenin yolunu. «Dişi tarzan, baharı ağaçta karşıladı.» Evet, güzel bir resim altı olurdu. Kâfir kız... Süper mini eteğiyle daldan dala geçerken ne çarpıcı bir güzelliği vardı!

Karşılaştığı arkadaşlarıyla iki lâf etmeden daldı karanlık odaya.

* * *

Olay, olay, olay...

Olaydan bol ne vardı yeryüzünde? Fakat hiçbirini yazamıyordu işte. Politikacılarla yaptığı genel seçimlerin öne alınmasıyla ilgili konuşma:

— Kardeşim, memleketin başka meseleleri yok mu yâni? diye geri verilmiş, arsa yağmasıyla ilgili incelemesi çöp sepetine atılmıştı. Sonunu yakından bilen bir dostunun yardımıyla kasaplık hayvan satışlarındaki düzenbazlıkları çıkardı ortaya.

— Yahu bu işlerden sana ne, gazete okuruna ne? dediler kendisine. Hazır içine girmişin, canlı hayvanın kaç el değiştirdiğini araştıracağına, kesime giden hayvanın mezbahaya girişinden, kasap dükkânına gidişine kadar nerelerden geçtiğini anlatsana.

Kulak asmadı nedense. Tanıdıklarından yaşlı bir kadının öğüdüne uyarak gitti Telli Baba'ya. Dilekte bulunmaya gelenlerle röportaj yaptı, adağını yerine getirenlerle yârenlik yaptı, hazırladığı yazıyı akşama doğru umutsuzca gazeteye bıraktı.

* * *

Kâğıdı daktiloya takmış, kıvır kıvır kıvranıyordu fıkra yazarı. Sabah söylenenlerin yarıdan çoğunun kendisine olduğunu seziyordu. Güler yüzlü bir toplum yaratmak ha! Peki, nasıl güldürülecekti bu toplum? Kişisel dert ve sıkıntılarından kurtulmasıyla... Peki nasıl kurtarılacaktı? Herkesin dert ve sıkıntılarının teker teker bilinmesiyle... İyi ama, yeryüzünde ne kadar insan varsa, o sayıda birbirinden çok değişik dert ve sıkıntı var demekti. Nasıl bir yazı döktürmeli ki, sıkıntısı çok farklı binlerce yüze ortak bir tebessüm versin?

— Denemek gerek.

Çekti yazı makinasını önüne. Kafasında cirit atan yığınla ciddî konuyu bir tarafa itip dokundu tuşlara:

— Pazarda bir papağanın yüz akçeye satıldığını gören Nasreddin Hoca evine koşarak kümesteki tek hindisini kucakladığı gibi, papağan satıcısının yanına çömelip başlamış müşteri beklemeye. Papağanın sahibi bakmış, Hoca'nın sesi kendi sesini bastırıyor. «Bre Hoca ne bağırıp duruyorsun öyle?» demiş. «Hiç» diye cevap vermiş Hoca, «Satacak bir kanatlı da ben elime geçirdim de...» «İyi ya, söyle fiyatı alalım, çek git. Millete sesimizi duyuralım hiç değilse.» Hoca bu, durur mu, vermiş fiyatı: «Bin akçe!» «Bin akçe mi?» «Bin akçe ya... Seninki yüz akçe olursa, bu neden bin akçe etmesin?» «Ama» der beriki, «Benimki papağandır, konuşur.» «İyi ya canım» der Hoca. «Benimki de hindidir, düşünür!»

Yazdığını okumadı bile. Kâğıdı katlayıp cebine koyduğu gibi tuttu gazetenin yolunu.

* * *

Yazıişleri müdürü patlamıştı sıkıntıdan. Masasında haber, resim, yazı çoktu da, milletin yüzünü güldürebilecek gibisi pek yoktu. Şu yabancı ajansların da gazetecilik anlayışlarına şaşmamak mümkün değildi hani. Seçtikleri haberlere bakın: Başladığından bu yana Vietnam Savaşının kayıp listesi. Ya konuyla ilgili resimler?... İnsanın tek ayaklısını bulmuşlar, tek kollusunu bulmuşlar, hastalıklısını, insanlıktan çıkmışını bulmuşlar da, bir tane olsun sağlamını bulamamışlar!

Bir yenisini çekti önüne:

— Buyrun bakalım, Pakistan'daki aç insanların fotoğrafı...

Elinin tersiyle fırlattı attı hepsini. Dış olaylar sayfasına ünlü bir sinema oyuncusunun aşk maceralarını koydu, ekonomi sayfasına tepesine kadar yüklü bir şilep resmi buldu, geri kalan yeri sporla doldurdu.

Seçtiklerini sekretere verip tüttürdü piposunu.

* * *

— İkinci baskı, yazıyooor!

Çıplak ayaklı gazete satıcısı çocuk bir yandan bağırıyor, bir yandan asık suratlı insanların arasında koşuyordu:

— Yazıyoor!...

Doğrusu ya, ne yazdığını kendi de bilmiyordu.

— Küçüüük!

Pencereden sarkan çıtı pıtı bir genç kıza uzattı gazeteyi. Bu, insana bir anda yıkılıverecekmiş gibi gelen ahşap evlerle dolu sokağın, gazete alan tek evidi. Bildiği halde, hattâ başka gazete isteyenin çıkmayacağını da bildiği halde aynı hız, aynı bağırışla dolaştı mahalleyi:

— Yazıyooor!...

* * *

Evin, yapılacak dünya kadar işleri vardı. Önce kardeşlerini hazırlayıp okula göndermesi gerekiyordu. Sonra baştan aşağı bu koca enkaz yığınını silip süpürmesi... Daha sonra halasından birkaç günlüğüne borç istemeye gidecekti. Annesi yapacaklarını bir bir ezberletmişti sabah fabrikaya giderken. Hepsinden sonra da, gazetenin küçük ilânlarından kendisine elverişli bir iş arayacaktı. Eline bir gazete parası da bunun için bırakılıyordu her sabah.

Oysa gazete almaya başladıklarından beri daha bir kerecik olsun iş ilânlarına bakmamıştı.

— Boşver kız, demişti komşu kızı Neclâ. Fabrika kızı olup da ne yapacaksın? Gel sinema oyuncusu olalım. Bak şunlara...

Bir yığın sinema dergisi koymuştu önüne. Foto romanlar vermişti. Alışmıştı okumaya. Sabah gazeteyi eline aldı mı, önce resimli romanlarını okuyordu. Her seferinde de kendi yarınlarını unutarak, «Acaba yarın kız ne olacak?» diye romandaki kızı düşünüyordu bütün gün. Ailece mutlu olmaları belki annesinin söylediklerini eksiksiz yerine getirmesiyle mümkündü ama, nedense romandaki kızı atamıyordu kafasından. O güç durumda oldu mu kederleniyor, o sevgilisiyle buluştu mu kendisinin de yüzü gülüyordu. O halde gerçek mutluluk buydu. Romandakilerle yaşamak...

İçinde bir heyecan, bir kararsızlık, çevirdi gazetenin sayfasını, çiçekli ağaç dalları arasında mini mini etekli bir genç kız resmi daha: «Dişi tarzan, baharı ağaçta karşıladı.»

— Kimbilir, hangi ünlü yıldızın resmidir, dedi arkadaşı. Bak, ne kadar mutlu... Var mısın?

Bu köhne evde ömür tüketmekle ne kendi mutlu olabilirdi, ne annesi... Ama bir film yıldızı olur da resimli romanlarda oynarsa, kendisiyle birlikte mutlu edecekti herkesi.

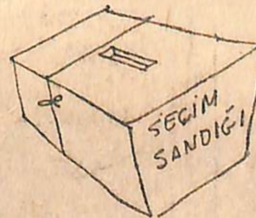
— Varım, dedi. Haydi hemen, hiçbir işe bakmadan gidelim buradan!

* * *

Gerçekleri düşünmeyenler vardı, fakat gülen... İnsanları güler yüzlü görmek isteyenler vardı gerçekleri dile getirmeden. Ve birtakım çırpınan insanlar vardı kurtuluş burunlarının önünde olduğu halde yanlış yolda didinen.

«ALTINA HÜCUM!»

— Erken seçim düşünülüyor. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İNCELDİĞİ YERDEN...

BİLGİÇLİK taslayanlara çok içerlerim.

Herhangi bir şeylik taslayanlara içerlerim ya... Bilgiçlik özentisine özel bir düşmanlığım olması şundan:

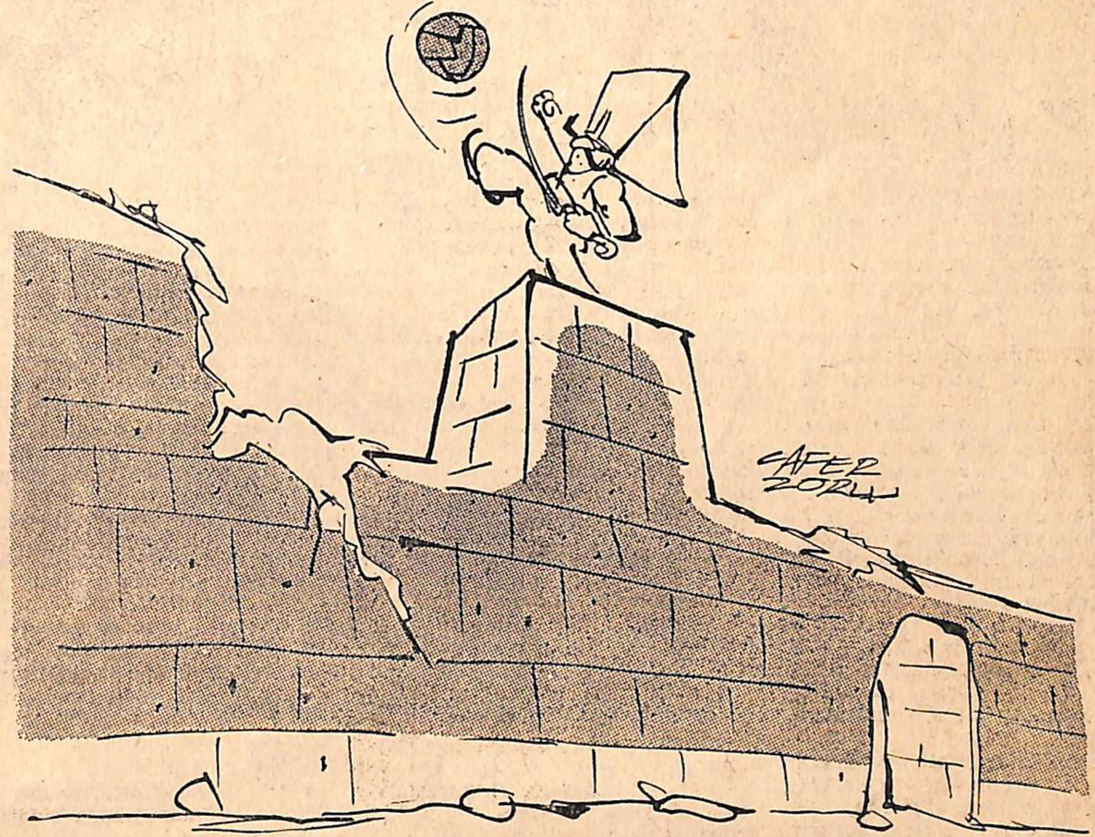
Herif en biçimsiz semtte en zavallı kişilerden doğmuştur; yetmiş batınlık aristokrat geçinir. Kime ne? Kendi gülünç olur o kadar.

Züğürtlük şampiyonudur, milyoner numarası yapar. Kendi avanaklığıdır; batmasının başkasına zararı olmaz.

Dünya çirkinidir, kendini yakışıklılık ilâhı sayar. Gülümser, geçersiniz.

Ama bilgiçlik taslayan öyle mi? Onun iddiasına kanıp lâfına uyanlar çoğu kere zararlardan beğenirler.

Hele bir insanın bütün eğitimi, mesleği, kişiliği onu belirli bir konunun yüzde yüz dışında bırakmışsa, bu duruma rağmen kerata o alanda bilgin geçiniyor ve dünyaya öğüt dağıtıyorsa, toplum için en tehlikeli bir mikrop olur öylesi.

— İstanbul surlarında spor tesisleri kurulacak. —

Bunun bence en sinir bozucu örneklerinden biri katolik papazlarının seks alanındaki buyruklarıdır.

Evet, onlar etkileri altındaki yüz milyonlara öğüt değil, düpedüz emir verirler. Tanrı ile kul arasına girme densizliğinin ötesinde, Tanrının âdeta noterden tesdikli vekâletname sahibi temsilcisi ve sözcüsü gibi davranma küstahlığını gösterirler. Özellikle seks konusunda...

Oysa uzmanı geçindikleri alanın yüzde yüz cahili olmaları yine kendi inançlarının gereklerindendir; zira mezhepleri kadınlarla cinsel ilişki kurmalarına, hattâ seksle pratik bakımdan herhangi bir biçimde ilgilenmelerine izin vermez.

Öyleyken bu adamlar bütün dünyaya —hem de en zararlı yönde— seks rotası çizip buyruklarını müminlerine cehennem ve aforoz korkutmacalarıyla kabul ettirme hakkını görürler kendilerinde. Bütün yoksul ülkeler nüfus patlaması yüzünden bellerini doğrultamaz ve bunalımlara sürüklenirken Papa Hazretleri «Doğum kontrolü büyük günahtır» diye milleti tavşan gibi üremeye zorlamakta direnir; böyle edepli bir derginin terbiyeli bir sütununda ayrıntılarını anlatmaya mahçupluğumun elvermeyeceği konulara rahatça girerek herkese teknik buyruklar yağdırır:

— Falan şeyi hiç yapmayacak, filân şeyi yapsanız bile ancak şöyle yapacak, feşmekân şeyi yaparken de şununla şunun şu biçimde olmasına dikkat edeceksiniz...

Sanki eve eşinizi değil de, yeni aldığınız elektrikli süpürgeyi getirmişsiniz; «Kullanılışı» başlıklı öğreti kâğıdını okuyorsunuz!

Bilgiçlik taslama kadar içerlediğim bir başka huy da insanlara ceza verme yetkisini kolayca ele alabilmedir. Geçen hafta Protestanlar o iki özelliği birleştirerek öfke listemde Katolikleri bile geçtiler.

Onların Billy Graham adında bir liderleri var; seksensekiz ülkede insanları öyle etkiliyor ki neredeyse Protestan Papası olacak. Gezdiği yerde meraklıları kiliseye miliseye sığmayıp stadyumları dolduruyor, o konuştukça heyecan çığlıkları atarak sandığına para akıtıyorlar.

Son günlerde bu din hokkabazı «insanların seks azgınlığını dizginlemek gerek» diye bir lâfı diline doladı. Ceza vermekten pek hoşlanıyor zaten (idam cezasının kaldırıldığı ülkelerde tekrar kanunlaştırılması bir numaralı kampanya konularından).

Temel ilkesi de «cezayı suça uydurmak» diye bir şey. O kuralı seks alanına uygulayarak geçenlerde şu inciyi attı ortaya:

— Seks suçu işleyen erkekler hadım edilmeli!

Papazından zangoçuna kadar bütün meslekdaşları ve de tüm amigoları bayıldılar bu düşünceye. Şimdi o yönde ciddiyetle propaganda kampanyaları yürütülüyor.

Kimse de çıkıp sormuyor bu aşırı sünnet meraklılarına:

— Savunduğunuz «cezayı suça uydurma» ilkesi genellikle o biçimde uygulanırsa işin nereye varacağını hesapladınız mı?

Düşünün:

Irz düşmanı hadım ediliyor. İftiracının dili koparılıyor. Hırsızın —bazı Arap ülkelerinde hâlâ gerçekten yapıldığı gibi— eli kesiliyor.

Peki, kafa suçu işleyenlere ne ceza verilecek? Onların da kelleleri koparılmamalı mı?

Ve anlamadığı işe burnunu sokmak, zararlı direktif dağıtmak, insanlara ceza vermeye fazlaca yatkın olmak hep kafa suçları değil midir?

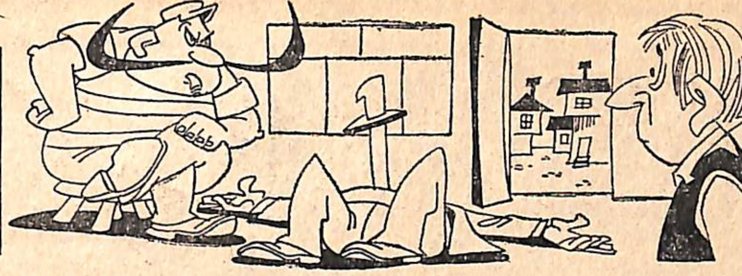
Başta sevgili vatanım olmak üzere her yerdeki kafa sahiplerine durumu saygıyla arzederim.

Refik ERDURAN

— Kan bağışları azaldı. —

KOMISER:

— Görmüşsün işte! diye bağırdı:

— Komiserim görmedim...

— Ama sen olayın olduğu yerdeymişsin?

— Ordaydım doğru ama komiserim, tuttum gözlerimi kapadım.

— İnsan hiç gözlerini kapar mı canım?

— Nasıl kapamaz komiserim? Bakın anlatayım size... Bundan üç yıl önceydi beyim, kahvede oturuyoruz, üç beş arkadaş tatlı tatlı pişpirik oynuyoruz... Sonra nasıl oldu bilmem, kahvenin köşesinde bir cayırtıdır koptu... Sormayın beyim, kâğıdı bırakan kaçtı dışarıya, kâğıdı bırakan kaçtı dışarıya... Bir baktım, ayakçı elindeki kahve terazisini bırakmış o da kaçıyor... Hele ocakçı, ondan önce kaçmıştı dışarıya. Ben kalmışım orada beyim. Adamın birinin elinde bir bıçak, karşısındakine:

«Vurayım mı ulan hı vurayım mı?» diye bağırıyor. Adam da, bir elini göğsüne siper yapmış, yan yan kahveden dışarıya çıkmaya çalışıyor. Sonunda adam dışarıya çıktı, tam kapının önünde öteki ardından yetişerek iki bıçak attı böğrüne. Şaşkınlıktan donmuş kalmışım orada beyim... Karşıdan, beraber oyun oynadığımız arkadaşlar bağırıyorlar:

«Yahu ne duruyorsun orada, haydi kaç!» Dedi mi ya beyim, neden kaçayım, adamı ben bıçaklamadım ki kaçayım. Fakat arkadaşlar boyuna işaret ediyor:

«Kaç yahu kaç, durma!» diyorlar.

«Yahu, dedim, adamı bıçaklayan kaçsın, ben niye kaçayım?»

Bu kez, bıçaklayan adam da, bana:

«Ne duruyorsun kaçsana yahu!» demez mi?

«Kardeşim, dedim, o yerde yatan adamı ben bıçaklamadım ki, kaçayım. Sen bıçakladın, sen kaç!»

Adam:

«Benim işim gücüm yok, oturup polisi bekleyeceğim» dedi.

Karşıdan bağırıyorlar bana:

«Yahu fırsat varken durma, kaç, şimdi polisler gelecek.»

Cevap veriyorum:

«Gelirse gelsin yahu, beni karakola götürecek değiller ya, bu adamı götürecekler.»

Hani komiser bey, şaşılacak şey, niye kaçacakmışım değil mi? Suçlu, burada, bacağını bacağının üzerine atmış polisi beklerken, polis niye beni götürsün?

Sonra polisler geldi, yaralıyı bir arabaya koyup hastaneye gönderdikten sonra, suçluyu yakaladılar, bana da:

«Sen gördün mü olayı?» dediler...

Karşıdan bana bir işaretler, bir hoplamalar, bir zıplamalar, onlar bağırıyorlar benim yerime:

«Yoo yoo görmedi, o daha şimdi geldi oraya» diye.

Galiba bu milletin topu deli, dedim kendi kendime, polise yaklaşarak:

«Gördüm elbette.» dedim.

Polis yüzüme bir tuhaf bakarak:

«Demek gördün ha. dedi. Sahiden gördün mü?»

«Gördüm efendim...»

«Öyleyse gel bizimle!» dedi.

Bindik komiser bey, geldik karakola... Bana:

«Bekle» dediler... Komiser bir yere mi gitmiş, ne olmuş, bekle beyim bekle. Belki dört saat bekledim, ondan sonra komiser bey geldi ve bizim ifade alındı. Çocuklar beklerler evde beyim, sabah kalkıp işe gideceğim, erkenden uyumam gerek beyim. İfademi verdikten sonra:

«Ben gidiyorum komiserim» dedim.

«Dur, dedi, nereye, gidemezsin!»

«Aman niye beyim?»

«Adliyeye gideceğiz!»

Vay başıma gelen... Beyim çok bekledim, neden sonra bana, git, dediler. Amma adresimi aldılar beyim... Gece bir mi, iki mi geç vakit geldim ki eve, tüm çocuklar uyumamışlar, beni bekliyorlar... Sabah altı, işe gitmek için hazırlanıyorum, bir baktım kapıda bir korna sesi, diiit diiit, onun ardından bizim kapının tokmağı küt küt... Açtım, bir polis beyim:

«Haydi yürü karakola.»

«Niye kardeşim?»

«Sen şahitsin.»

«Aman kardeşim, işe gideceğim.»

«Yürü fazla konuşma!»

Ben zannediyorum, şöyle bir iki saat içinde biter işimiz, ben de kalkar işime giderim... Öyle demeyin beyim, ekmek kapısı bu, bir gün gitmedin mi işe, yevmiyenden olursun, bizim iş, el işi... Gittik beyim karakola, ha bekle, de bekle, oldu öğleden sonra, nasıl kıvranıyorum, sormayın. Polislere:

«Kardeşim söyleyin ne zaman gideceğiz?»

«Bekle canım, delilleri topluyoruz.» diyorlar.

«Amman kardeşim çabuk toplayın, gidelim adliyeye.»

Biraz sonra bindik yine cipe, suçlu da yanımda. Suçlu bana, sırıtarak:

«Ben sana demedim mi?» diyor...

Geldik beyim adliye yerine kahveye...

«Amman polis kardeşim, niye buraya geldik?»

«Prova tatbikatı yapacağız kardeşim.»

Belki üç saat orada kaldık beyim. Nerede vurdu, bıçağı nerede çekti, nerede kanlı bıçağı bacağına sildi, yaralı nerede düştü, nerede yandım anam dedi, nerede elini kaldırdı, nerede, kıyma bana, dedi...

Gece saat dokuzda geldik karakola. Komiser bana:

«Gidebilirsin.» dedi...

Geldim eve amma turşu gibiyim beyim... Yorulduğuna mı yanarsın, o günkü yevmiyeden olduğuna mı yanarsın, yan artık neye yanarsan... Devrisi günü sabahleyin hazırlandım yine işe gideceğim, Allah sizi inandırsın sesinden tanıdım komiser bey, diiit diiit... Ulan aman, bu polisin cipi... Çocuğu yolladım kapıya. Çocuk biraz sonra:

«Babaa, seni polisler çağırıyor» diye geldi... Çıktım dışarıya, polise:

«Kardeşim, yapma etme eyleme, dün yevmiyeden olduk, bugün de olmayalım.» Polis:

«Yürü canım, adliyeye gideceğiz, dedi. Hemen bir kaç saatin içinde bitiverir.»

«Ama kardeşim, bizim ekmek kapısı, o n'olacak?»

«Yürü, şahitlik kutsaldır.»

«Ekmek parası da kutsaldır.»

Polis kolumdan tutuverdi, soktu cipin içine:

«Yevmiyelerinin hepsini birden suçludan alırsın.» dedi...

Gittik beyim adliyeye... Öğle oldu, bizi çağıran eden yok, öğleden sonra oldu çağıran eden yok, saat beşe doğru çağırdılar:

«Söyle bakalım nasıl gördün?»

Hay görmez olaydım, gözlerim kör olaydı da görmez olaydım... Anlattık beyim nasıl gördüğümüzü... Çıktık adliyeden, ama bizim o günkü yevmiye de hapı yutmuştu...

Beyim üç gün rahat kaldım, üçüncü günü sabahı, sormayın beyim, yine o diit diiit, tanıdım sesinden... Aldı beni bir titreme... Bir şeyden değil beyim, ekmek parasının uçup gideceğinden korkuyorum... Kaçayım dedim arka kapıdan olmadı, yetiştiler ciple üzerime, elimden tutarak hoop beni bindirdiler cipin içine...

«Yahu kardeşim etmeyin!»

«Şahitlik kutsaldır!»

Çaresizlik içinde sordum:

«Pekiyi şimdi nereye gidiyoruz?»

«Yine keşfe, keşifte noksanlar kalmış.»

Hay Allah... O günü yine kahvenin önünde geçirdik beyim... Kendi kendime, işte bu sondur, diyordum ki, bir hafta sonra sabah sabah yine o diiit diiit... Ağlayarak çıktım dışarıya:

«Yine ne var kardeşim?»

«Yürü gel yahu, sen şahit değil misin?»

«Kardeşim anladık şahitiz ama, bizim işimiz gücümüz var, işsiz güçsüz takımından değiliz.»

«Yürü fazla konuşma!»

Yine gittik beyim, bu kez hâkimler keşif yapacaklarmış...

Hani onunla bitse, bitmedi ki, aradan üç gün geçmiyor, alıp götürüyorlar polisler beni:

«Yürü gel, karşı taraf başka bir şahit gösterdi, onun için senin konuşman gerek.»

Onbeş gün geçiyor, mahkemeden bir kâğıt:

«Gel, ifadede değişiklik oldu.»

Beyim baktım başka kurtuluş yolu yok, evi değiştirdim. Kendi kendime:

«Artık benim izimi bulamazlar» diyordum ki, bir gece üç polis üç yandan çevirdiler bizim evi... Ben:

«Ulan aman kaçakçılık ihbarı falan mı?» dememe kalmadan, kapımız çalındı:

«Aç, polis!»

Açtım beyim... Polis sordu:

«Cafer Canyakmaz sen misin?» diye.

«Benim» dedim... Adam öyle bir kızış kızdı ki:

«Madem evini değiştiriyorsun, neden karakola bilgi vermezsin, bizi üç gündür izinin üstünde koşturursun ha?... Haydi bin bakalım cipe!..»

Beyim ben unutmuşum şahitliği falan... İçimden:

«Yahu ben suç falan da işlemedim, niye bunlar beni götürüyorlar ki?» diyorum... Yolda sordum:

«Kardeşim suçum neymiş?»

Polisin biri:

«Bak yahu şuna, bir de suçunu bilmiyor» dedi. «Arkadaş sen şahitsin.»

Bağırmışım:

«Hay aman Allah, yine o mu?»

«Hakkında mahkemeden izhar çıkmış. Haydi, eline kelepçe vurmak hakkımız bile var ama, vurmuyoruz. Şimdi bu akşam karakolda misafirimiz olacaksın, yarın sabahleyin de mahkemeye gideceksin.»

«Pekiyi kardeşim, dedim, ya bizim yevmiye?»

«Suçluya ceza kesilsin, mahkeme masrafları tesbit edilsin sonra suçlu cezasını yatıp çıksın, günün birinde elbette sana bu yevmiyelerini öder.»

O gün bu gündür bu para bana ödenecek komiser bey...

Komiser:

— Ama, dedi, o günden bugüne çok şeyler değişti, yeni kanun çıktı, haberin yok mu, şahitlikten kaçanlara altı ay hapis cezası verilecek...

Oracığa çöktü adam:

— Hay Allah, dedi... Şimdi şahitliğe gitmesen, altı ay hapislik, gitsen, dünyanın yevmiyesi...

Komiser:

— Gördün değil mi? diye tekrar sordu...

Öteki, incecik sesiyle ölü gibi:

— Gördüm efendim gördüm, dedi... Pofladı...

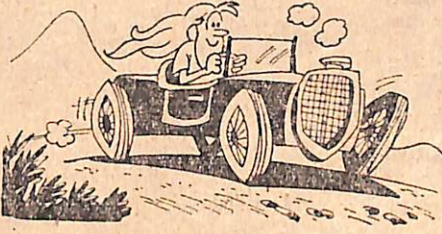
Muzaffer İZGÜ

Esnafspor sahaya çıkıyor!

TARİHTE BU AY

BUNDAN aşağı yukarı yüzbin sene evvel Asur hükümdarı meşhur Hamurabi, senelik iznini alarak arabasıyla dünya turuna çıkmıştı... Hamurabi, Ford marka arabasıyla Bâbımendep boğazından geçerken arabasının lâstiği patlamış, o civarda oturan Sultan Bâbımendep'in adamları tarafından yakalanarak Sultan'ın karşısına çıkarılmıştı... Hamurabi'yi tanımayan Bâbımendep, Asur hükümdarını ayılara atmış, Hamurabi beş gün ayılarla boğuştuktan sonra Bâbımendep tarafından affedilerek kızı Ayşe ile evlenmesini Hamurabi'ye emretmişti... Hamurabi çaresiz Ayşe'yle evlenmiş, sonra arabasına onu da atarak yola koyulmuştu... Asur'a bu yüzden dönemeyen Hamurabi, Bâbil'de yerleşmiş, bir de hamurişi dükkânı açarak börekçiliğe başlamıştı... Bu hakikatı seneler sonra öğrenen Hamurabi'nin karısı Zeliha Hatun kocası hakkında boşanma dâvası açmış ve bir celsede boşanmıştı... Hamurabi'nin Ayşe'den; Zeynep, Abidin, Müşerref ve Osman adında dört çocuğu olmuştu... Bu çocuklardan ikisi bugün İktisat'a gitmektedir... Kız ise bir marangozla evlenmiştir... (Bak: Asur Tarihi, Sayfa: 567).

BUNDAN 1986 yıl önce bu ay, Harzemşah ile Mahlep Sultan arasında asmakabağı yüzünden büyük bir meydan savaşı başlamıştı... Muharebeye sebep Mahlep Sultan'ın adamlarının bir gün bir lokantada asmakabağı yahnisi yerlerken, yemeği beğenmeyip, içlerinden Ahmet adındaki birinin lâfını bilmeyip, lokantacıya:

«— Bu asmakabağı ne biçim olmuş... Harzemşah'a benziyor...

Demesiyle, bu lâfların Harzemşah'ın kulağına gitmesi bir olmuş... Buna çok kızan Harzemşah, tam beşbin araba asmakabağını Mahlep Sultan'ın sınırına yığmıştı...

İki padişah arasında başlayan bu sinirli hava, sonunda büyük bir meydan muharebesine dönmüş, iki taraf asmakabaklarıyla birbirlerine girmişlerdi. Rivayetlere ve kesilen biletlere göre bu çarpışma sırasında kabaklar binlerce askerin başında patlamış, canhıraş feryatlar arasında trafik tıkanmış ve muhasemat ve muhaberat günlerce durmuştu. Tam ikibuçuk ay yirmibeş gün süren muharebeden iki taraf da zararlı çıkmış, bu arada binlerce bardak şerbet içilmiştir...

Daha sonra iki sultan, araya giren Vefa Bozacısı tarafından barıştırılmıştır. İki sultan bunun üzerine ahçıbaşının pişirdiği kabak tavası ve kabak musakkası yemişler, ikisi de ülkelerinde bundan sonra asmakabağından başka yemek yenmemesi için ferman çıkarmışlardır... Senelerce kabak yemekten halk arasında hoşnutsuzluk başlamış, Kabakçı Mustafa adında bir onbaşı tarafından meşhur kabakçı isyanı başlamıştı... İki tarafın da halkı ellerinde binlerce asmakabağı olduğu halde Harzemşah ve Mahlep Sultan'ın saraylarına hücum etmiş, kapıları kırarak kabakları iki sultan'ın başında paralamışlardır... Bu hâdiselerden sonra canlarını zor kurtaran iki padişah bir taksiye atlayarak meçhul bir istikamete doğru kaçmışlar ve bir zaman sonra ortaya çıkarak bir lokanta açmışlardır... Yaptıkları asmakabağı dolmasıyla çok meşhur olan lokanta, zamanla sosyetenin uğrak yeri olmuştur... Lokantanın kalıntıları halen Beytülşebab civarındadır...

BUNDAN ikibin sene kadar önce bu ay, Kartacalıların meşhur komutanı Anibal, meşhur gemisi Neveser'le Akdeniz'de manevra yaparken kaptanın yanlış bir manevrası yüzünden gemi Kasımpaşa arabalı vapuruna bindirmiş, bindirme sırasında Neveser'de bulunan binlerce asker ve kurtulmuş bamya denize dökülmüştü. Gemisinin hasara uğradığını gören Anibal, Denizyolları aleyhine Üçüncü Ticaret Mahkemesinde dâva açmış, avukat olarak da meşhur Roma'lı avukatlardan Oktaniüs'ü tutmuştu... Dâva senelerce sürmüş, bu arada Anibal dâvayı kazanamıyacağını anlayınca, Roma'lı avukatı Oktaniüs'e kızmış ve Roma üzerine yürümüştü... Anibal'ın Roma üstüne yürümesi üzerine, Tarihte belirtilen savaş başlamıştı... Bu savaşta Anibal'ın ilk defa aslan ve fil kullanmasını da Habeş İmparatoru Hüile Selasep'in tavsiye ettiği söylenir...

AŞAĞI yukarı bundan beşbin sene önce bu ay, Napolyon Bonapart sevgilisi Jozefin tarafından terkedilmişti... Jozefin o zamanın en meşhur film prodüktörü Henri Valer'e kaçmış, bunu duyan imparator Napolyon, Henri Valer'i düelloya dâvet etmişti... İki taraf da düelloya tam zamanında gelmiş, kılıçla yapılan düelloda Napolyon, Henri Valer'in sağ kulağı ile burnunu kesmiş, sol kolunu da ağır hasara uğratmıştı... Fakat Jozefin gene Napolyon'a dönmemiş, çok sevdiği Henri'nin ağır yaralı olduğunu duyunca kendini Eyfel Kulesinden atmaya kalkmıştı... Jozefin'in intihar edeceğini öğrenen Napolyon, kulenin etrafında tertibat aldırmış, Jozefin intihar edemiyeceğini anlayınca kuleden inmemekte diretmişti... Tam üç ay kulede aç susuz kalan Jozefin, araya girenlerin yardımıyla Napolyon'a dönmüş ve aşağı iner inmez tam yirmi kap yemek yemişti...

BUNDAN ikiyüz elli sene evvel bu ay, meşhur Kapalıçarşı fatihi Basur Mehmet Paşa, bir türlü kurtulamadığı kabızlıktan kurtulmak için Tuzla içmelerine gitmiş, hususî bir tuvalet tutarak tam beşyüz bardak su içmişti. Muannit kabızlığından birden kurtulan Mehmet Paşa, binlerce kişinin gözleri önünde aşağıdan yukardan gitmeye başlamış, bir anda koskoca adamdan kala kala ortada yüzelli gram kalmıştı... İçme suyuyla vücudunun yüzde altmışı eriyen Mehmet Paşa bir kavanoza konarak köşküne getirilmiş, karısı Safinaz hanımın devamlı bakımıyla ancak onbeş senede eski halini almıştı...

Suavi SÜALP

MEŞHUR TARİHÎ KİŞİLERDEN UNUTULMAYACAK SÖZLER

Eğer, belediye zamanında tedbirini alsaydı, Roma'da kâfi derecede odun, kömür ve gaz bulunsaydı, ben acaba Roma'yı yakar mıydım?...

NERON

Ben, «Sen de mi Brütüs» dedimse, sen de mi? demek istemedim... Sende mi? demek istedim. Çünkü kaybolan saatimin Brütüs tarafından çalındığını sanıyordum...

SEZAR

Benim, saraya hücum ederek «Ekmek!» diye bağıran halka karşı: «Ekmek yoksa pasta yesinler» demem, Paris'te en büyük pastahaneyi işleten kardeşim Adrey'in iş yapması içindir... Yoksa başka hiçbir fena maksadım yoktu.

MARİA ANTOİNETTE

Her savaşa çıkışta Jozefin'le yatmamın mânası, tabiye ve strateji bakımından büyük önem taşıyordu. Çünkü güzel bir kadın, bir imparatora bile yapacağı şeyleri daha iyi öğretmesi bakımından çok faydalı olmuştur.

NAPOLYON BONAPARTE

Elektriğin kilovatının 150 kuruşa çıkacağını bilseydim, acaba elektriği icat eder miydim sam. yorsunuz?...

EDİSON

Ben aslında bütün başarımı meteoroloji müdürü Haydar Keşişleme'ye borçluyum. Eğer Haydar zamanında beni uyarıp tufan olacağını söylemeseydi, ne ben o gemiyi yapardım, ne de her mahlûkattan bir çift alırdım...

II. NUH

Bir imparator ne kadar kudretli olursa olsun, cesur askerlere muhtaçtır. Çünkü harbi askerler kazanır, imparator da parsayı toplar...

SEZAR

Vaktiyle hazinemi o Belkıs denilen kadına yedirmeseydim, şimdi belki de altın fiyatları bu kadar yükselmezdi...

HAZRETİ SÜLEYMAN

Benim yılan sokmasından öldüğümü sananlar ne kadar da saf ve aptaldırlar... Çünkü ben hiçbir yılanın beni sokamıyacağı kadar güzeldim... Beni hizmetçim Zehra, Antoniüs'ten kıskandığı için zehirlemişti... Bu satırlar hâtıra defterimde yeni vardır...

KLEOPATRA

Ne demektir?

ZEKİ

Bilmem hiç rüyanızda hayvan gördünüz mü?.. Eğer rüyanızda bu hayvanlardan birini görürseniz bu ne demektir?..

Devekuşu görürseniz: (Başınızı sokacak bir yeriniz var) demektir.

İnek görürseniz: bu hakem demektir. Kiracıysanız sizi evinden...

Yok, eğer futbolcuysanız: sizi sahadan atacak demektir.

At görürseniz (oy'unu bana a demekti

Köpek görürseniz: Bu yaz da su sıkıntısı çekilecek demektir.

Kaplumbağa görürseniz...

Ev sahibi olacaksınız demektir.

PAZARTESİ :

Yıllardır alınır

Başbakan, «Petrol darlığı için tedbir alındı» diyor.

Çalışma Bakanı, «İşsizlik için tedbir alındı» diyor.

Ticaret Bakanı, «Pahalılık için tedbir alındı» diyor.

Sağlık Bakanı, «Piyasada bulunamayan ilâçlar için tedbir alındı» diyor.

Enerji ve Tabiî Kaynaklar Bakanı, «Elektrik sıkıntısı için tedbir alındı» diyor.

Açıklamalara rağmen petrol gene yok.

Tam randımanla çalışan fabrika yok.

Ucuza satılan nümunelik tek gıda maddesi yok.

İlâç yok... Elektrik yok!

Yıllardır verilen demeçlerle, çekilen güçlükler arasındaki çelişkiyi gören kişiler olarak hani biraz da şu politikanın tersini uygulasak diyoruz.

Sorumlularımız petrol alsa, ilâç alsa, dışardan ucuz ucuz gıda maddesi alsa da, «Tedbir» denen mübareği bu bolluktan şikâyetçi olanlara bıraksa?...

SALI :

Elli yıllık alışkanlık

Genel seçimlerin öne alınmasında ısrar eden AP'liler, «Reformların bir kaç ay gecikmesi, fazla bir gecikme sayılmaz» diyorlar.

Bırakın fazlasını, bir kaç aylık gecikmeye «gecikme» değil, «öncelikle ele almak» deriz biz.

Zira adı geçen reformları tam elli yıldır beklemekteyiz!

İki ay nerde, elli yıl nerde?

ÇARŞAMBA :

Gurur belâsı

Atina'da toplanan Uluslararası Kadınlar Kongresinin bol bol erkeklere çatan konuşmacıları, «Erkeksiz dünya olabilir ama kadınsız dünya, asla!...» diye bir de göz dağı vermişler.

Diyelim haklılar. Söyledikleri gibi kadınsız dünya düşünülemez ama erkeksiz dünya pekâlâ olur.

Çekilir mi böyle bir dünya?

Orası şüpheli işte.

Yeryüzünde bir başlarına kaldı mı hatun kişiler; «Erkeklik» ten doğan suçları kim işler?

PERŞEMBE :

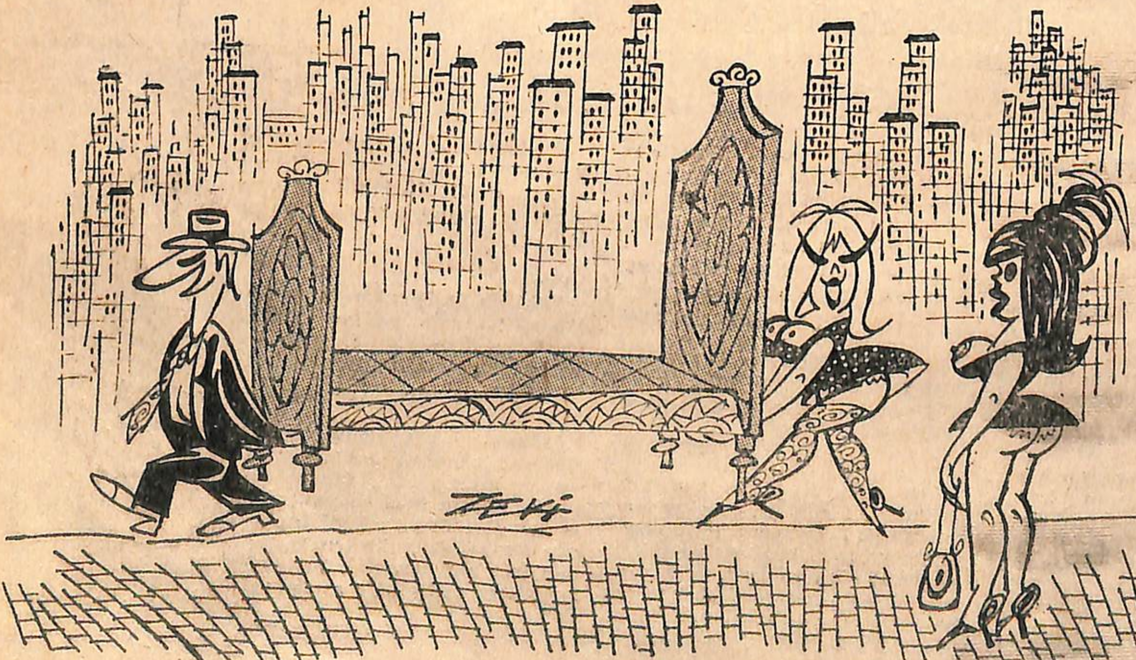
Kürek karaborsası

Su kaynağında işaretli bir taş bulan Denizli halkı içme suyu aramayı bırakıp, altın aramaya başlamış.

Geçenlerde de Konya'da altın bulunduğuna ilişkin bir söylenti dolaştı ortalıkta.

Bir yıl önce buna benzer bir balon İstanbul'dan da uçurulmuştu. Sonu hayâl kırıklığı olmuştu tabii.

Olmuştu ya, bunun asılsızlığına milleti inandırana kadar belediye

— Yatak takımı almaya gidiyoruz şekerim!..

Bahard

u :

Tilki görürseniz: Karınızın dırdırını o gün işitmeyeceksiniz demektir.

Kedi görürseniz kalecisiniz demektir nefis kurtarışlar yapacaksınız

Eşşek görürseniz: canınız sucuk isteyecek demektir.

Yılan görürseniz (o yalan, bu yalan, fili yuttu bir yılan...) o da yalan demektir.

Akbaba görürseniz: Yüzünüz gülecek demektir.

Balık görürseniz: Balık lokantasında kazık yiyeceksiniz demektir.

görevlilerinin analarından emdikleri burunlarından gelmişti!

Şimdi Konya'yı kurtaralım derken, Denizli'nin altı üstüne getirilecek. Daha kötüsü ülkedeki tüm esrar kaçakçıları uyuşturucu maddeyi bırakıp, ister istemez kürek kaçakçılığına yönelecek.

CUMA :

Yok deneceğine

Araştırmaya bakın:

«En çok basın dâvası olan ülke: Türkiye.»

Niçin?

Her halde ülkemizde dâva basını olmadığı için...

CUMARTESİ :

Neden bollaşmış

Şu sıralarda kefal balığının ucuzluğunu görüp de şaşmayanınız var mı?

Denizlerimizdeki balık neslinin tükendiğini bar bar bağırıp, birtakım tedbirler düşünülürken kefalın bollaşması pek hayra yorulmazdı ya, mideye indirmekten nedenini incelemeye vakit kalmıyordu.

Gazete başlıklarına şöyle bir göz gezdirirken uyandık. İki haber alt alta:

«Ayaklanma çıkan Yunan tankerinin kaptanı denize atladı.»

«Kefal karaya vurdu.»

Gözünü seveyim diğer Yunan gemilerindeki tayfalar... Hayır dualarımızı almak istiyorsanız ayaklanın birer birer.

Zira çoktan hayâllerimizden silindi palamut, uskumru, lüfer!

Karaya vurmaları için de, Yunanlı kaptanların denize atlamasından başka yol da kalmadı hani!

PAZAR :

Mevsimidir

Kendisine lâf atan adamı öldüren kadın, «Pişman değilim» diyor. «Namusumu temizledim!»

Aile meclisinin onayını aldıktan sonra kızını doğrayan baba, «Doğru yoldan ayrılmıştı» diyor. «Namusumuzu temizledim.»

Mini etek giyen kardeşini öldüren ağabey, «Mahalleye rezil olmuştum» diyor. «Namusumu temizledim!»

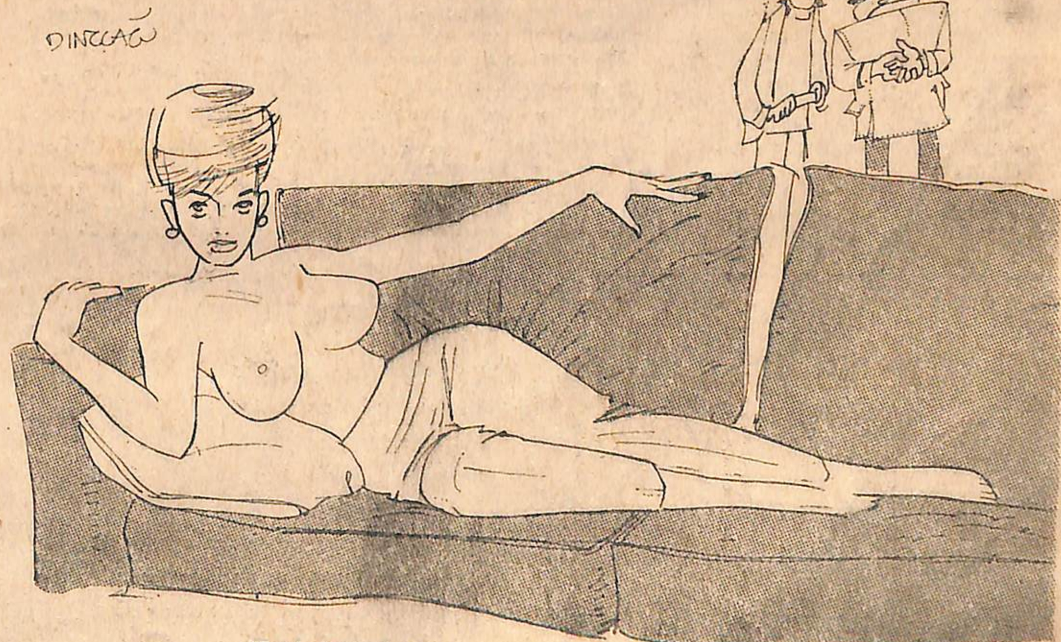
Bahar geldi ya, daha nice temizlik haberleri duyarız artık.

Bir elde tabanca, bir elde bıçak; kimbilir daha kaç ailenin namusu tertemiz olacak!

Vedat SAYGEL

litika!

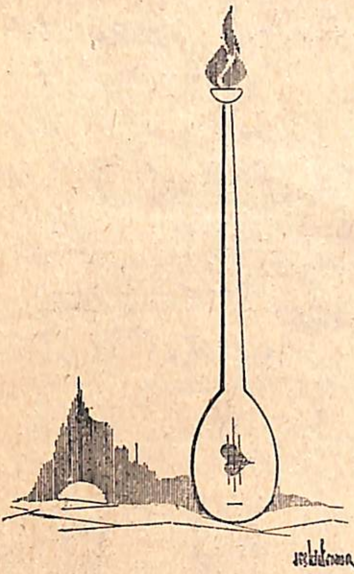
Yeni deyimler :

— Ayol hâlâ bir FORMÜL bulamadınız mı?..

— DEVREYE hangimiz girelim diyoruz...

— Amaan, hadi seçim yapacaksanız ERKEN SEÇİM yapın!..

Sizin için

— Âşık Veysel öldü. —
(Seçkin TEMUR)

ÇALIŞMAK!

Dersimiz El - İşi idi. Elimizdeki işlerimizi bittikten sonra öğretmenimiz: «Bundan sonraki dersiniz ne ise ona çalışın» dedi.

Biraz sonra öğretmenimiz arka sıralarda iki çocuğun tepindiklerini görünce sinirlenerek:

— Ne yapıyorsunuz orada? diye bağırdı.

Öğrencilerden biri:

— Bundan sonraki dersimiz beden terbiyesi, ona çalışıyoruz öğretmenim! dedi.

Hüsnü TUNA
Cumhuriyet Ortaokulu Sınıf 2 - C
No: 271 ERZİNCAN

OF!..

Otobüsle Trabzon'dan Rize'ye gidiyorduk. «Of» ilçesinden geçerken yolculardan birisinin gözü, «Of AP. İlçe Teşkilâtı» tabelâsına ilişti. Yüksek sesle okudu. Yanındaki arkadaşı:

— Ulan, bizim partiye ne oldu da? Of! diyorsun? diye bağırmaz mı?!.

Mustafa ÖZCAN
İstiklâl Mah. Adalet Sokak
No: 14 - C — DENİZLİ

ÇOCUK MOCUK

Trende biri Malatya'lı, iki kişi konuşuyorlardı. Onları dinleyenlerden bir yolcu dayanamadı:

— Kardeşim, siz hep kaysı maysı, erik merik diye konuşuyorsunuz. Sizin oraların konuşması böyle mi? diye sordu.

Malatya'lı:

— Yok efendi, bizde öyle çoluk çocuk, böyük möyükler konuşurlar. Gençler mençler öyle möyle konuşmazlar.

Muzaffer ATALAY
Boğazören İlkokulu Öğret.
İmranlı/SİVAS

DELİNİN KEFİLİ

Elâzığ Akıl Hastanesi Müdürü ile gayet samimi görüşen arkadaşımın babası, bir gün yine Müdürün yanına giderken, hastanenin bahçesinde delinin biri yanına yaklaşır ve:

— Âbi, der, sen her halde bizim müdürün samimî arkadaşısın, böyle devamlı gidip geldiğinize göre... Âbi eğer öyleyse, ona söyle de beni buradan çıkarsın. Ben deli değilim. Bana bir iyilik yap âbi. Ömrüm boyunca kulun kölen olurum! der.

Arkadaşımın babası, hal hatırdan sonra, hastane müdürüne, biraz evvel konuştuğu delinin meselesini açar. Deliyi çok iyi tanıyan şakacı müdür:

— Haklısın, der. Ama onun burdan çıkabilmesi için bir kefil lâzım. Meselâ sen kefil olursan onu burdan çıkarırım!...

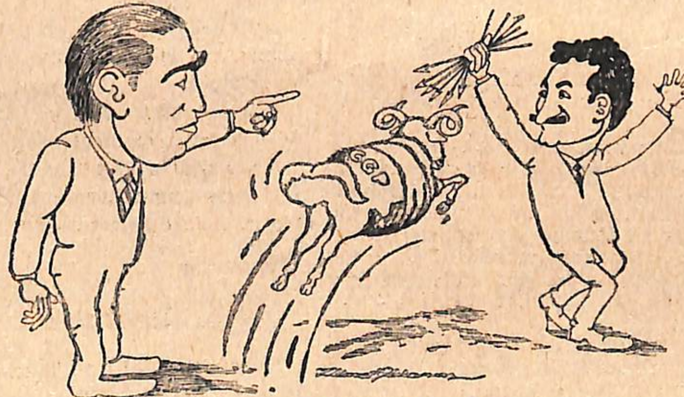
Kefil olmayı kabul eden arkadaşımın babası, yapacağı iyiliğin mutluluğu içinde, kendisini bahçede bekleyen delinin yanına gider ve:

— Tamam oldu. Senin işini hallettik. Pazartesi gelip sana kefil olup seni buradan çıkaracağım, der.

Deli teşekkür ederek adamın elinden öper. Adamcağız gönül rahatlığı ile bahçeden yola çıkarken, bahçe duvarından kopardığı tuğlayı küüüt diye arkadan adamın kafasına vuran deli, bir taraftan da duvarın üzerinden bağırmaya başlar:

— Bana bak âbi, sakın unutayım deme ha!... Pazartesi muhakkak gel!...

Hayati KIRKBIR
Cevizlik, Kırmızı Şebboy Sokak No: 6/1
Bakırköy/İSTANBUL

Melen ile Ecevit'in söz düellosu!

SURATLAR

Kasap selâmım almaz,
Bakkal yüzüme bakmaz,
Berberim beni takmaz,

Belli ipliğim çıkmış,
Onlar ki benden bıkmış.

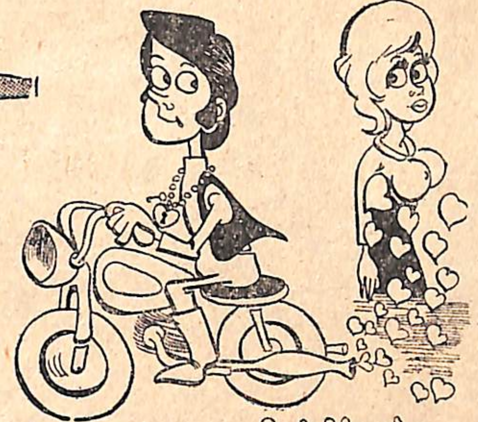
Berbere pek uğramam,
Kasaba et soramam,
Bakkala ben varamam,

Borçlarım bine çıkmış,
Onlar ki benden bıkmış.

Üç ayda bir birine,
Yapıyorum ödeme,
Sakın «Haklılar» deme,

Şimdi hak göğe çıkmış,
Onlar ki benden bıkmış.

İSMAİL KARA
P.K. 57 — Anafartalar/ANK.

Yazısız
(Tayfur ŞAPOLYO)

YARIM AĞIZ

Hemit ağa, oğlunu everir. Gelin, atla getirilince; komşular küsüp darılmasın diye, geleneklerine göre onları dâvet etmesi gereklidir. Bu maksatla küçük oğlu Mafo'ya talimat verir:

— Get, Hafız emiye de haber ver, o da gelsin. Eve gelirken Tınbılık Hasan'a da uğra, yarım ağızla onu da çağır.

Mafo; Hafız'a haber verir, dönerken Tınbılık Hasan'a uğrar. Eli ile ağzının yarısını kapatarak seslenir:

— Hasan emi, babam dedi ki, buyursun gelsin...

Hasan emi, çocuğun yüzüne bakar ve:

— Evlât niye elinle ağzını tutuyorsun? diye sorar.

Çocuk safiyetle cevap verir:

— Babam senin için yarım ağızla çağır dedi de!...

Öztürk ACUN
Susuz/KARS

ARKADAŞIN KALBİ

Arkadaşımla sinemaya gitmiştik. Sinemada arkadaşım sık sık başını sola çevirip sol tarafına doğru bakıyordu. Merak ettim ve sordum:

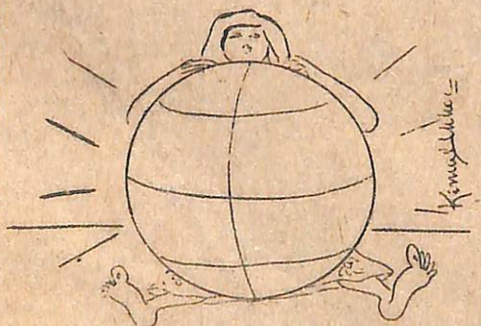
— Neden sık sık sol tarafına dönüp bakıyorsun?

Bir süre beni süzen arkadaşım nihayet cevap verdi:

— Kalbim sol tarafımda, onu her zaman görmek, duymak istiyorum, onun için sol tarafıma bakıyorum.

Sinemadan çıkınca öğrendim: Meğer sol tarafımızda, iki sıra ötemizde sevdiği kız oturuyormuş.

Musa YILDIZ
Fatih Mah. Nilüfer Sok. No: 29/E
SAMSUN

— Dünyanın nüfusu 3 milyar 706 milyon. —
(Kemal AKKOÇ)

DERTLİ DÜNYA

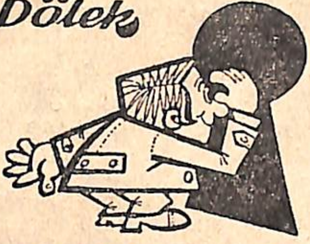
Dünya dert dünyası gülüm...
Politikacı seçim derdinde;
Memur geçim...
Çiftçi tarla, tohum derdinde.
İşçi ücret derdinde.
Ali efendi borcundan kurtulmak...
Ali bey daha zengin olmak derdinde.
Sen evlenmek derdindesin gülüm;
Ben başlık parası derdinde.

METİN PÜTMEK

— Çok affedersiniz ama uyku vaktim geldi... Lütfen yatağımdan kalkın!..
(Nuri BİLGİN)

Sulhi Dölek

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

MAYASIL

MAKEDONYALI Büyük İskender, çözülmez denen kördüğümü bir kılıç vuruşuyla duman etmiş. Sonra Kristof Kolomb'un da buna benzer bir marifeti var. Sormuş yanındakilere, «Yumurtayı masanın üstünde dikine durdurabilir misiniz?» diye. Kimse beceremeyince de yumurtayı almış, çat diye oturtmuş masanın üstüne. Kıçı kırılan yumurta da devrilmemiş tabiî.

Bu iki olay, kahramanlarının yaratıcı gücünü, işlek zekâlarını göstermesi bakımından önemli. Ama elinizi insafınıza koyun şimdi... Düğüm için çözülmez deniyormuş, kesilmez değil. Sonra Kolomb'un yumurtası da masada dikine durmuş belki ama, yumurtalıktan da çıkmış.

İskender'le Kolomb'un yaptıkları, amaçlarının gerçekleşmesi yolunda atılan ve çevrelerindekileri etkilemek yönünden epey yararlı olmuş iki adım. Gelgelelim, zaman zaman bu olayları yanlış yorumlayan bazı Büyük İskender ve Kristof Kolomb taslakları çıkar, bütün düğümleri kılıçla açmaya, her şeyi kırarak düzeltmeye çalışırlar.

Problemleri çözebilmek için, önce problemin ne olduğunu bilmek, sonra da birtakım formülleri uygulayarak çözmeye çalışmak gerekir. Aspirinle nasırınızı iyi edemezsiniz. Nasır ilâcı da baş ağrısını geçirmez. Ama belki yeteri kadar nasır ilâcı içerseniz, zehirlenip baş ağrınızı unutabilirsiniz.

Düşünün, bakkal alacağını istemek için kapıya dayanmış, iki aydır kirayı bile ödeyemeyen İsmail efendi de çocuğuyla haber yolluyor aşağı:

«Hiç merak etmesin. Yakında ödeyeceğim. Şimdi rüzgârın hızını ölçecek bir âlet yapmakla uğraşıyorum.»

Rüzgârın hızını ve hangi yönden estiğini bilmenin hiç kimseye zararı dokunmaz. Hele açık denizde yelken seyri yapıyorsanız, çok yararlı olur. Gelgelelim, İsmail efendinin penceresinde dönüp duran rüzgâr gülü, bakkalın alacak defteri üzerinde hiçbir etki yapmaz. Demek ki bu bir çözüm yolu değildir.

Ya da kahramanımızın sinirli bir adam olduğunu düşünün. Bakkalın kapısına dayanmasını hazmedemiyor ve aşağı indiği gibi adamın kafasına odunu geçiriveriyor. Borcundan kurtulmadığı gibi, bir de hapse girmek tehlikesiyle karşılaşıyor. Demek ki, bakkalın kafasını yarmak da borç ödemenin yolu değildir.

Üçüncü ihtimal... İsmail efendi bakkalı yukarı çağırıyor. Hayat pahalılığından, kazancının yetmediğinden, çocukların okul masrafından, kaynanasının hastalığından söz ederek iki saat konuşuyor. Sonunda bakkal, «Bana ne yahu!» diyor, «Ben dert babası mıyım? Bir haftaya kadar paramı verdin verdin, yoksa bu işi mahkeme halleder.»

Demek ki, dil dökmek de borç ödemenin bir yolu değildir. En iyi ihtimalle biraz zaman kazandırır. Peki, konumuz olan problemin çözüm yolu ne?... Gayet basit: Bakkalın parasını vermek... Paranın nereden bulunacağına gelince, o başka bir problem. Her şeyin cevabını biz verecek değiliz ya. Onu da İsmail efendi düşünsün.

Şaka bir yana, eğer problem biliniyor, gerçekten çözülmek isteniyor ve bu yolda bütün imkânlar seferber ediliyorsa, iş oldukça kolaylaşmış demektir. Geriye, problemin çözülmesini istemeyenler ve bir de işin zorluğuna göre, geçecek zaman meselesi kalır.

Haa, problemin çözülmesini istemeyenler... Genellikle oldukça büyük bir derttir bu. Fatma hanımın köpeği, mahalledeki bütün çocukları birer kez ısırmış. Sokaktan simitçi bile geçirmiyor. Simit severlerin hemfikir olacağı gibi, bu köpek, mahallenin bir problemi olmuştur. Ne yapılabilir? Ya devamlı zincire vurulur, ya da mahalleden gider. Fatma hanıma söylüyorsunuz.

«Yok,» diyor, «ben Minnoş'umu zincire vuramam. Yazık değil mi hayvana?»

«Peki ısırılan çocuklar?» diyorsunuz. «Onlara yazık değil mi? Eğer zincirde tutamayacaksan, bu hayvan bu mahallede duramaz.»

«Ben kimsesiz, yaşlı bir kadınım. Minnoş'suz yapamam.»

Eh, hiçbirine razı olmadığı için, bir tek çözüm yolu kalmıştır: Köpekle birlikte sahibinin de mahalleden gitmesi. Böylece de, problem artık köpek değil, Fatma hanımdır.

Bir de problemin çözülmesi için geçecek zaman meselesi var dedik. Kısa çözümler de vardır, aylar yıllar sürecek olanlar da. Kapınız gıcırdıyorsa yağlarsınız, susar. Ama yağlamak yerine menteşelerin sürtüne sürtüne alışmasını bekler, hattâ iş kolaylaşsın diye kapıyı her gün beşyüz kez açıp kaparsanız, işiniz var demektir. Gıcırtı kesilmeden önce bir kaç kişinin tımarhanelik olması bile mümkündür.

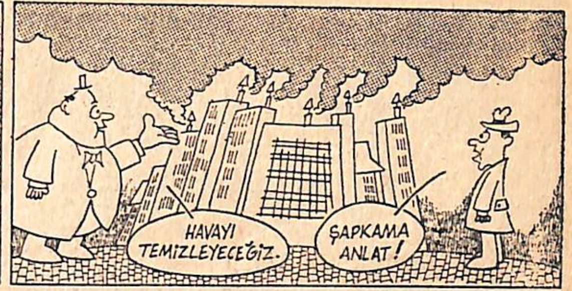
Bir de öncelik sırası önemli problemlerin. Eski mobilya da bir derttir, akan dam da. Ama önce kiremitleri aktarmazsanız, kafanıza şıpır şıpır sular damlarken zor çıkartırsınız yeni koltuklarınızın tadını.

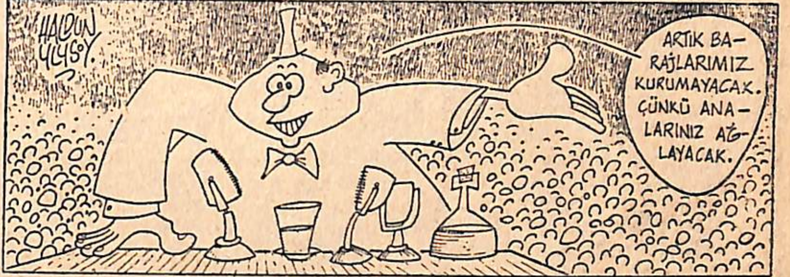
Sonra çözümlerin «İdare-i maslahat» kabilinden değil de, kökten olması gerekir. Nemden kararan duvarı badanalamanın anlamı yoktur. Rutubetin önüne geçmezseniz boyalar gene dökülür.

Başka... Ha, kalıplaşmış çözüm yolları... Ne yazık ki bunlar da her zaman işe yaramaz. Birbirinin aynı olan iki dert yok gibidir. Ayşe hanım, mayasılı için bir kocakarı ilâcı kullanır, kaşıntısı geçer. Aynı ilâcı Zekiye hanım kullanmaya başlar, iki hafta sonra kaşıntı arttığı gibi bir de sakalları çıkar.

Tanrı Zekiye hanımları sakaldan korusun, sakallıları da kör ustüralardan...

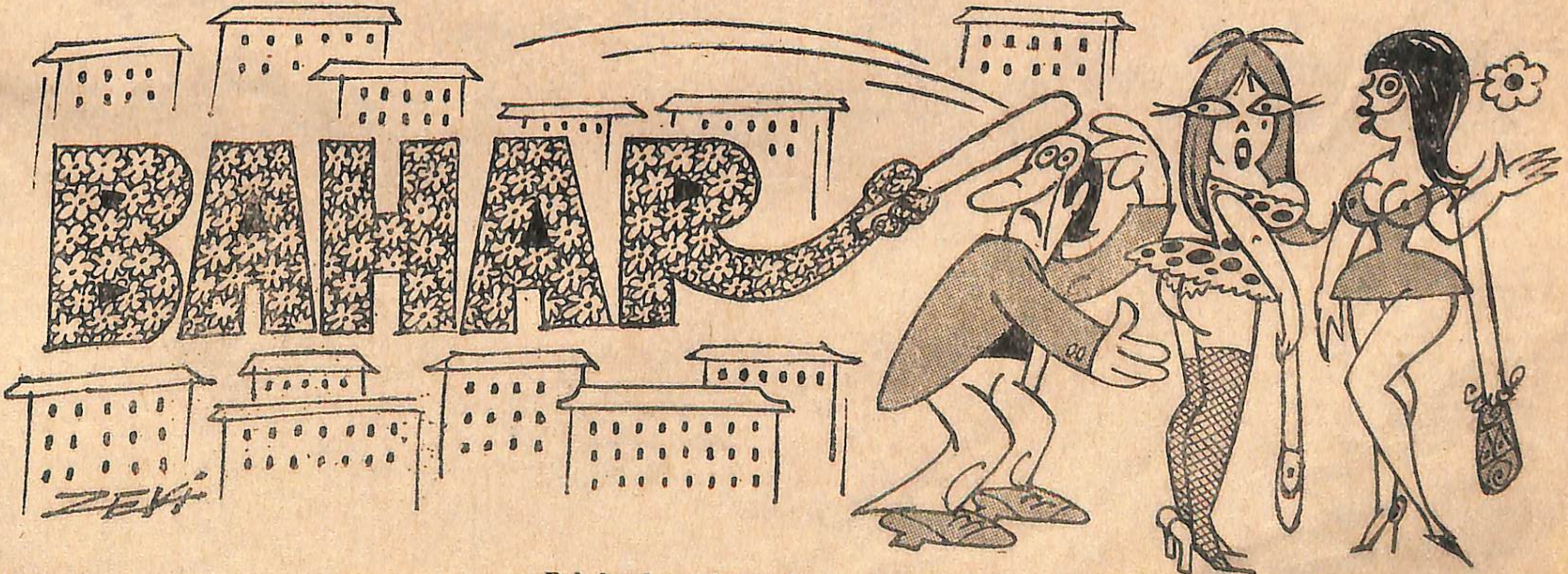
Sulhi DÖLEK

— Bak kardeş, adamın başına bahar vurdu!..

mektup evlenme Resmi muamele Evrak takibi

Suavi Süalp

Umumun faydalanması bakımından bu gibi konulara değinmek mecburiyeti hasıl olmuştur arkadaşlar... Cemiyet halinde yaşadığımıza göre yukardaki başlıkta bulunan hususları göz önüne almamız ve ona göre durum vaziyetleri arz etmemiz artık yirmi yaş üstündekiler için kaçınılmaz olmuştur... İşte bu vesile ile hürmetlerimle birlikte size yardımcı olmanın huzuru içinde başlıyoruz.

MEKTUP:

Mektup; bir insandan bir veya bir kaç insana, hiçbir gizli maksat gütmeden sırf ne var ne yok kabilinden, çizgisiz bir kâğıda yazıldıktan sonra zarfa konulan ve de zarf yapıştırıldıktan sonra da zarfın üstüne alacak olanın ismi soyadı ve adresi yazılan bir kâğıttır. Bu, tabiatıyla bir kaç kâğıt da olabilir. Şimdi aşağıya doğru inelim ve bir mektup nümunesini itina ile verelim:

Sevgili amcacığım,

(Bu mektubu biri amcasına yazıyor.)

Evvelâ mahsus selâm edip sıhhat ve âfiyetler dilerim. Ayrıca yengeme, Pervin'e, Hüseyin'e selâm ederim. Beni sual edecek olursanız hamdolsun iyiyim. Yalnız maalesef başıma gelen bir hâdise yüzünden üzerinize âfiyet hapishaneden size bu mektubu ağlayarak yazıyorum.

Amcacığım, siz Necati'nin, yâni benim ne kadar ciddî, sözünün eri bir kimse olduğumu bilirsiniz. Başıma gelen vakada benim hiçbir kabahatim olmadığı halde, nedense kanunun pençelerine düşmüş bulunmaktayım.

Geçen gün Sultanahmet Parkında Vilyams adında bir turist arkadaşla otururken iki sivil birden üstümüze atladı ve bizi ekip arabasına bindirdiler. Gûya üstümüzde mal varmış. Ben bunu kimin yaptığını biliyorum. Beni yakanı ben de yakacağım. Ali Osman orda mı? Yok değil mi? Kızkardeşini almadım diye o inek yaptı bunu. Utansın. Biz hapishane köşelerinde çürürken o dışarda gezecek öyle mi?... Dışarda adamlarım var. Onu götürteceğim. Bu kaçmaz. Amcacığım, sen babama hep kazık attın. Ulan o kadar mala mülke oturmadın mı? Bütün çıbanın başı sensin. Ali Osman'ı sen üstüme gönderdin. Ah ulan ah, hepinizi taramazsam bana da Kezzap Necati demesinler. Sen ihtirasınla bütün sülâlemizi söndürdün. Karını bardan aldığını da biliyorum. Bu mektubu aldığın zaman ben tüymüş olacağım. Bitirdim hepinizi. Kendim yandım sizi de yakacağım. Çıralarla benzini kapının yanına bırak. Hazır olun. Evin yandığını kimse çakmamalı. Sigortadan alacağın paraya ortağım. Mektubuma nihayet verirken o hürmete şayan ellerinden tekrar tekrar öperim.

Yeğenin

Necati Kezzap

Hâmiş — (Yengeme söyle yatağımı yapsın, geliyorum. Ona göre sutyen bulamadım.)

EVLENME:

Bir kızın veya kadının bir erkekle Medeni Kanun hükümlerine göre, bir nikâh memuru, iki şahit, birçok avantadan şeker almak ve dedikodu yapmak için çağrılmış dâvetli huzurunda birleşmelerine evlenme denir.

Evlenme üç kısımdır:

1 — Nişan veya flört.

2 — Nikâh.

3 — Düğün ve balayı.

NİŞAN:

Nişan; iki gencin, mâsum hislerinin tesirinde kalarak birbirinin parmağına veya aileden biri tarafından birer yüzük takılarak, dâvetliler huzurunda pikap çalarak ve limonata içerek kutlanan bir sözleşmedir. Nişan daima su koyverilerek geriye atılabilir.

Nişan devresinde bir erkek o kızın her bakımdan kendine uygun olup olmadığını anlayacağı gibi kız da o erkeğin niyetlerinin ciddî olup olmadığını kontrol eder. Nişanlılar, kır, sinema, muhallebici, diskotek gibi yerlere giderek ufak ufak sevişip koklaşırlar. Bu devreye flört devresi de denir. Yalnız aileler yirmibeş santimden fazla yaklaşmamayı şart koymuştur. Bazı hususi durumlarda bu mesafe kısalabilir. Bunda erkeğin veya kızın hisleri ve çalan müzik parçasının tesiri rol oynar.

Nişanlılar elele gezmek, birbirlerine baygın baygın bakmak mecburiyetindedirler. İstikbale ait plânlar ve hayâller bu devrede serbestçe kurulabilir. Bu devre sırasında aileler arasında çıkacak dedikodular katiyen nazarı dikkate alınmamalıdır.

NİKÂH:

Nikâh bir sürü resmi muameleyi icap ettiren, çok para harcatan bir birleşme şeklidir. **Bu işin** içine kanun da girdiğinden iki tarafın maddî ve mânevî durumları daha açık ve seçik belli olur. Aileler arasındaki gerilim daha da artar. Erkek bu devrede ekseri bir kaç kilo verir. Kız tarafının bu devrede çıkaracağı müşkülâtlar ve satış üzerindeki istekleri erkek tarafınca sinirle karşılanır. Sonunda nikâh memurunun önünde biten işlem çok dikkatle takip edilmelidir. Hep damadın elini cebine atmasını bekleyen kız tarafı avantasını kollamak zorunda olduğunu her vesile ile gösterir. Nikâhta verilen sözden sonra çıkacak olaylar daima düşündürücü ve üzücü olacaktır. Fakat sahte temenniler, gülümsemeler ve saadet dilemeler içinde bu iş de ekseri kolayca savuşturulur. Nikâhtan sonra ekseri kız tarafı kızı alıp evine gideceğinden, erkek kızın imzadan sonra götürülmesine bozulur ve acele borç bularak düğün hazırlıklarına başlar.

DÜĞÜN:

Taaa taş devrinden kalma bir âdettir. Bu bir erkekle bir kadının hükümetin ve kanunun himayelerinde birleşmelerini ilân eden bir merasimdir. Herkes bilmelidir ki, meselâ Ahmet ile Nezihe bu gece, dışardan hiçbir kuvvetin tesiri altında kalmadan, sırf kendi arzu ve insiyatifleriyle bir odada ve bir yatakta tek başlarına yatacaklardır. İşte düğün bunun için nişandan da, nikâhtan da daha gösterişli olur. Gerek erkek tarafı, gerek kız tarafı son kuvvetlerini harcarlar. Akraba, eş dost ve komşular dedikodu yapma fırsatı çıktığından memnun kalırlar. Bir salon, bir teneke caz veya ince saz refakatinde, yemekli veya içkili yapılan düğün, birçok tadsız ve kanlı olaydan sonra damat ve gelini bir odaya başbaşa sokmak için tanzim edilmiş bir programdır.

BOŞANMA:

Demin birçok müşkülât ve fedakârlık içinde evlenmesini anlattığımız çiftin bir zaman sonra birbirinin her tarafını tanımaktan dolayı veya başka sebeplerden birbirinden soğumasından doğan kanunî bir vaziyettir.

Boşanmanın bütün girdisini çıktısını burada anlatmak hiçbir yazarın harcı değildir. Çünkü boşanma, devletin bir araya getirdiği iki insanın maalesef birbirinden kolay kolay ayrılamıyacağını türlü vaziyetlerle bize ispat etmiştir. Sonunda ekseri erkek perişan olur. Uzun süren celselerden sonra tahakuk eden boşanma sonunda erkek ekseri kendini meyhanede veya çöp iskelesinde bulur. Ortada bir kaç çocuk ve Ümmü Gülsüm kılıklı bir kadın kalabilir. Boşanma onbeş ciltlik bir romanın son beş cildini anlatır. Final ne kadar acıklı olursa olsun, nişan, nikâh ve düğünde yapılan hatâlar ve yenen pastalar vazieyti kurtaramaz.

RESMÎ MUAMELE:

Birçok vatandaşın hükûmet veya resmî daire kapılarında ellerindeki bir takım kâğıtlarla ne yaptığım bilmeden dolaşmalarıdır.

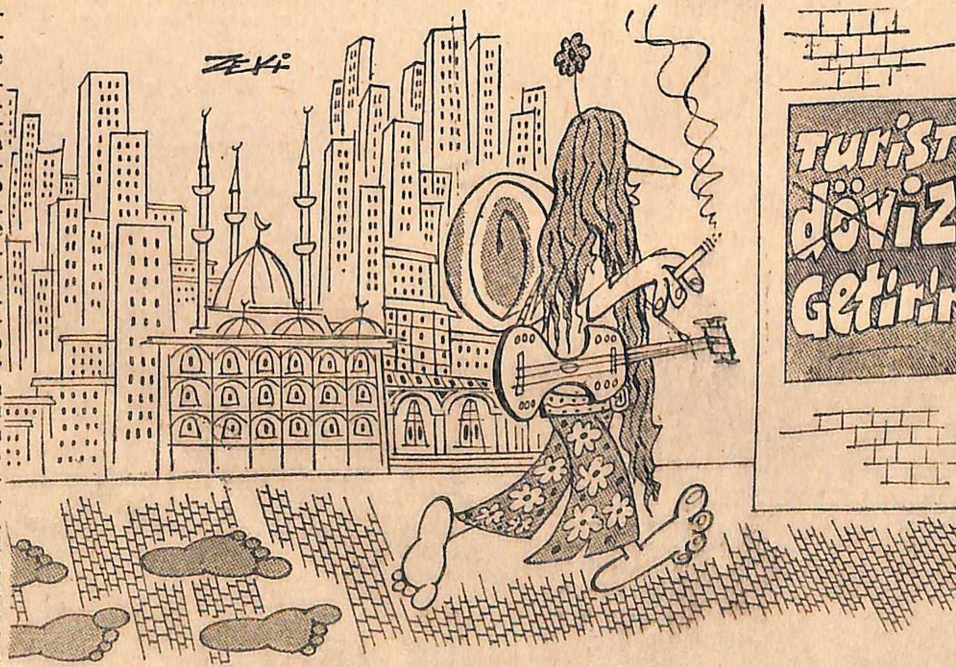
EVRAK TAKİBİ:

Eshabı mesalih denen kimselerin memurların elinde şaşkına dönmesini önlemek maksadıyla başka kimseler tarafından bunların işlerinin görülmesi olayına denir.

* * *

İşte dilimizin döndüğü kadar size Medenî Kanunun icabettirdiği vaziyetleri anlatmaya çalıştık. Kıssadan hisse çıkarın ve ona göre hareket edin... Sonra, «Bilmiyordum hâkim bey... O zaman orda değildim... O kâğıdın altını ben imzalamadım!» gibi sözler sizi kurtarmaz.

Suavi SÜALP

Yazılı

NE ŞEHİTTİR NE GAZİ...

METİN ŞANLI

...BİLEN KAZANIYORA İŞTİRAK ETTİ NİYAZİ....

«Demir Perde» denen görünmez duvarın arkasındaki memleketlerden birinde yaşayan bay Dimitro, çocukluğundan beri papağanlara meraklıydı. Yalnız yaşadığı fakir evinin her odasını, çeşit çeşit, renk renk, cins cins papağanlar doldururdu. Dimitro, senelerden beri, küçük kazancının çoğunu bu geveze kuşlara harcamaktan, son zamanlarda bir hayli yoksul düşmüştü. Açlık canına tak edince, papağanların hemen hepsini Devletin Hayvanat Bahçesi'ne satmış, sadece, en hünerli ve geveze olanını kendine alakoymuştu. İşinden döndüğünde, onunla karşılıklı konuşur, yorgunluğunu unuturdu.

Dimitro, yaşadığı memlekette uygulanan sol rejimin gizli düşmanlarındandı, ama bunu, çok şükür uzun yıllardan beri sır olarak saklamasını bilmişti. Ne var ki, son günlerde, yaşlılığın da tesiriyle, kendi kendine dalıp gitmekte, yoksulluğun ve açlığın ıstırabından, memleketteki rejime küfürler savurmaktaydı. Ancak, eski alışkanlıklarını kaybetmemişti. Sabah işine giderken kapı ve pencereleri sıkı sıkıya kapar, akşam döndüğünde de evin her yönünü kontrol ederdi. Bu yüzden, evin içinde olup bitenlerden ne komşuların ne de başkalarının haberi olurdu.

Lâkin, Dimitro, farkında olmadan büyük bir hatâ işlemekteydi. Geveze papağan Çimişkof, sahibinin, evin içinde yüksek sesle savurduğu küfürlerden en fazla tekrarlanan şu cümleyi nedense çok sevip iyice ezberlemişti: «Kahrolsun komünizm». Dimitro, bu küfürü diline pelesenk etmişti ve Çimişkof'un da bu cümleyi cırlak sesi ile tekrarlamasından büyük zevk alıyordu.

Bu mutluluk böylece sürüp giderken, günlerden bir gün, bay Dimitro, hatâlarına bir yenisini ekleyince olanlar oldu. Nasılsa, Dimitro'nun, sabah işine giderken açık unuttuğu bir pencerenin demirine tüneyen Çimişkof, aydınlık ve temiz havadan kuvvet alarak, cırlak sesinin bütün tizliği ile, tüm mahalleye, o mahut cümleyi durmadan tekrarlayıp duyurmakta gecikmedi:

— Kahrolsun komünizm, kahrolsun komünizm, kahrolsun komünizm!...

İşgüzar komşulardan biri, durumu derhal adlî makamlara haber verir vermez, zavallı Dimitro'yu çalıştığı yerde yakalayıp apar topar hapse atıverdiler. Papağanı da, suç delili olarak muhafaza etmesi için hapishanenin gardiyanına teslim ettiler. Derhal alınan karara göre, rejim düşmanı Dimitro, vakit geçirmeden halkın önünde yargılanacak ve lâyık olduğu cezaya çarptırılacaktı. Ellerinde canlı delil papağan Çimişkof olduktan sonra, mahkeme tek celsede kararını verebilirdi.

Dimitro, âkıbetini çok iyi tahmin etmekteydi. Ya asılacak, ya da Sibirya'ya sürülecekti. İnkâr boşunaydı. Fakat, yaşlı da olsa, hayat tatlıydı. Kötü kaderini düşünürken, Dimitro'nun ağlamaya başladığını gören gardiyan, bu yaşlı ve fakir adamcağıza acıdı ve mahkeme gününden bir gece evvel, Çimişkof'u, kimselere görünmeden hapishaneden çıkarıp götürdü ve dönüşte de, ona tapıtıp benzeyen başka bir papağanı getirip Çimişkof'un kafesine koydu.

Dimitro'nun yargılanacağı gün gelip çatmıştı nihayet. Mahkeme salonu hıncahınç dolmuş, baş yargıç, yardımcıları, savcılar, gardiyanlar, mübaşirler, polisler ve jandarmalar yerlerini almıştılar. Zavallı Dimitro da, elleri kelepçeli olarak getirilerek sanık yerine oturtuldu. Başyargıcın bir işaretiyle de, mübaşir, canlı delil papağanı, Başsavcının oturduğu kürsünün önüne yerleştirdi.

Halk heyecanlıydı, fakat salonda çıt çıkmamaktaydı. Başsavcı, etkili ve ağır bir dille, rejim düşmanı Dimitro'yu suçladıktan sonra, canlı delil papağanı işaret ederek, Dimitro'nun suçunu halkın gözü önüne sermek üzere teşebbüse geçti ve papağanı konuşturmak için kafese doğru eğilerek alçak sesle mırıldandı:

— Kahrolsun komünizm.

Papağan istifini bozmadı. Başsavcı, sesini biraz daha yükselterek tekrarladı:

— Kahrolsun komünizm.

Papağan, boş gözlerle savcıya bakmaktaydı. Gayet ciddi duruyor ve hiç hareket etmiyordu.

Savcı, papağanın bu umursamazlığına sinirlendi ve kafese iyice eğilerek bağırdı:

— Kahrolsun komünizm! Kahrolsun komünizm!...

Papağan hiç oralı olmadı. İlk defa duyduğu bu sözlerden doğrusu hiçbir şey anlamadığı muhakkaktı.

Savcının papağanı konuşturamadığını gören Başyargıç, bir de ben deneyeyim, diyerek papağana eğildi:

— Kahrolsun komünizm.

Papağan yine cevap vermedi. Başyargıçtan cesaret alan diğer yargıçlar da papağana doğru eğilerek bağırmaya başladılar:

— Kahrolsun komünizm! Kahrolsun komünizm!

Papağan bu bağırtılardan da etkilenmedi. Konuşmaya hiç niyetli görünmüyordu. Fakat, papağanı mutlaka konuşturmak gerekiyordu. Aksi takdirde Dimitro'yu nasıl mahkûm edebilirlerdi. Polis ve jandarmalar da papağana doğru bağırmaya koyuldular:

— Kahrolsun komünizm! Kahrolsun komünizm!...

Duruşmayı izlemekte olan halk, içten ve yürekten gelen bu haykırmalara katılmakta gecikmedi:

— Kahrolsun komünizm! Kahrolsun komünizm! Kahrolsun komünizm!...

Papağanın, bu kadar gürültü karşısında, nihayet kafesinde ürkek ürkek kımıldadığını gören yargıçlar, sevinç ve umutla safi kulak kesildiler. Zafer nihayet elde edilmek üzereydi.

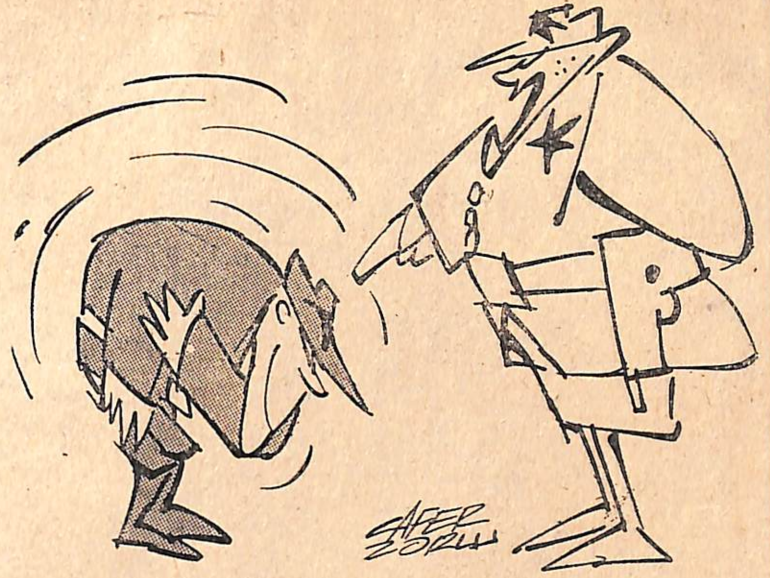
Beklenen an geldi. Papağanın ağır ağır gagasını açtığı ve cırtlak sesiyle şöyle mırıldandığı görüldü:

— Allah hepinizin taksiratını affetsin.

Biraz evvel «Kahrolsun komünizm» diye gırtlaklarını yırtanlar, şimdi taş kesilmişlerdi sanki. Bu papağanın, Çimişkof değil, onun, kiliseden aşırılmış bir benzeri olduğunu bilemezlerdi ki.

Kaya HARÇ

Rusya'da yağ vesika ile satılacak. — Gazeteler —

— Vesikan var mı yoldaş?!.

Modern Atasözleri

— O —

* Odun, kış gününün mücevheridir.
* Odunun iyisi meşe; bulabilirsen misafir odasına döşe!
* Oğlan babadan öğrenir garsoniyer kiralamayı, kız anadan öğrenir göz, dudak boyamayı...
* Olacak iş torpil istemez.
* Olursan kazık olma, kazık at!

— Ö —

* Ödünç yiyen kredisinden yer.
* Ölmüş eşek, sucukçuların gözdesidir.
* Ölmüş eşek, kasapların eline düşmekten korkmaz!

— P —

* Para akıl öğretir, parasızlık insanlık...
* Para isteme benden, öğüt iste!
* Para parayı, soyunan yıldız dikkati çeker...
* Paranın yüzü sıcaktır. Varsa cebinde para, arada sırada okşa, kara, kışa aldırma!
* Parası çok, aklı yok bir kısmet bulursan fırsatı kaçırma!
* Perşembenin gelişi çarşambadan, bir mala zam olacağı pek bulunamaz oluşundan bellidir...
* Pire için yorganı yakma; zam isteyip de işi bırakma, zor iş bulursun bir daha, binlerce diplomalı açıkta!
* Pişmiş aşa soğuk su katma; tatlı kâra alışmışlara engel olmaya kalkma...

— R —

* Rağbet güzel ile zengine. Onun için ya güzellik enstitüsüne uğra, ya çok para kazanmanın yollarını ara...
* Rüzgâr esmeyince yaprak kımıldamaz, rüşvet almayınca iş çabuklaşmaz.

Erhan TIĞLI

HALA BİR KONUT SAHİBİ DEĞİLSENİZ
İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR
evinimizin bankası herkesin bankası
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 20166 - A - 60093 — 49)

Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep

Parker
Quink

PARKER
SUPER Quink

A

(İlâncılık: 1528 — 48)

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar,

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Pratik meyhaneci

Jim ile John Teksas'ta bir bara girerler. Beş kadeh viski içtikten sonra Jim bar sahibine döner:

— Heey Tom!... Haberin olsun, para vermiyeceğim!... der.

Bar sahibi, cevap vermeden telefonun bulunduğu yere gider. Bir numara çevirdikten sonra:

— Alo, orası Belediye Hastanesi mi?... İçtiği viskinin parasını ödemek istemeyen bir herife orada yatak hazırlayın!... der.

O sırada John'un sesi duyulur:

— Hey bana bak, yataklar iki olsun!...

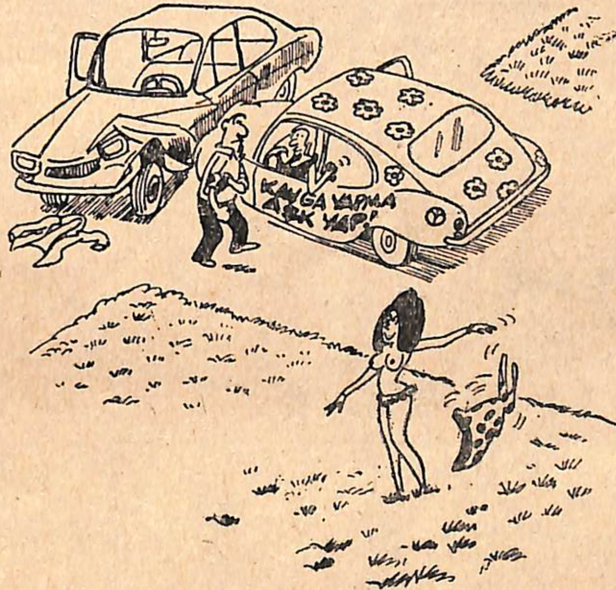
Mükâfat

Delikanlı, sokağın başında duran adamdan özür diler:

— Affedersiniz mister köpeğim karnınızı ısırdı.

Adam elini cebine atarak çıkardığı paraları delikanlıya uzatır:

— Evet gördüm, şu yirmibeş doları al da, üst tarafını yarın veririm!...

Yazılı

Hassas kız

Modern bir kız, birdenbire nişanını bozmuştu. Bunun sebebini soran arkadaşlarına:

— Hep elimi öperdi, onun bu hakaretine dayanamadım artık, dedi.

Arkadaşlarından biri:

— Bunda hakaret yok ki... diye mırıldandı.

Modern kız sinirlendi:

— Buz gibi var. Kullandığım ruju beğenmediği anlaşılıyor!...

Büyük eser

Oğlunun yazdığı ilk komedisinin temsilinde bulunan Aleksandır Duma'ya, seyircilerden biri sorar:

— Bu eserin size ait olduğunu söylerler, doğru mu?...

Büyük yazar:

— Hayır, der, fakat benim bundan daha büyük bir eserim var.

— Hangisi?

— Bu eserin yazarı!...

Kelepir

Neşeli bir halde eve dönen kocaya karısı sorar:

— Seni bugün neşeli görüyorum. İkramiye mi aldın?...

Koca, başını sallar:

— Hayır, fakat kelepir bir araba buldum, onu aldım. Sadece yüzelli sterlin...

— İmkânı yok...

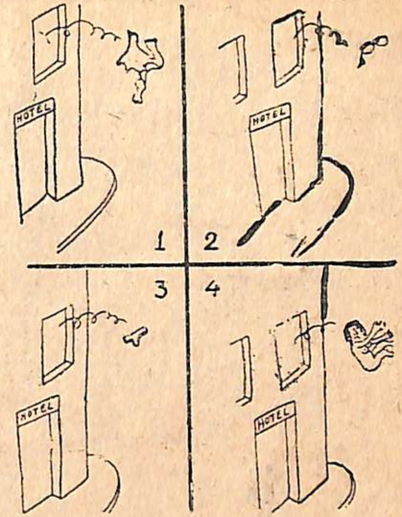
— Hem de taksitle.

— Ciddi mi söylüyorsun?...

— Tabii... Yalnız bir kusuru var...

— Neymiş o kusuru?

— Klâksondan başka her tarafından ses çıkıyor!...

Yazısız

Sabıkalı

Genç adam, bir şirkette vazife aramaya gitmişti. Müdür onun çok zayıf olduğunu farkedince:

— Bizde işler çok ağır, dedi, buna dayanabileceğini sanmıyorum.

Genç adam gururlu bir tavırla cevap verdi:

— Nasıl dayanamam, ben cezaevinde iken bütün ağır işleri bana yükletirlerdi.

Dönüyor

Öğretmen, öğrenciye sorar:

— Galile dünyanın döndüğünü ne zaman keşfetmiş?...

— Bir şişe viskiyi devirdikten sonra...

Ehliyet imtihanı

Trafik imtihanında memur, ehliyet almak isteyen bayana sorar:

— Süratle arabayı sürüyorsunuz, birdenbire sollamak gerekiyor, ne yaparsınız?...

— Gözlerimi kapayıp sollarım.

Azimkârlık

İki arkadaş arasında:

— Kuvvetli iradenin sayesinde içkiyi bıraktım.

— Bravo... Demek müthiş bir azimkârlık var sende...

— Bende değil, karımda!...

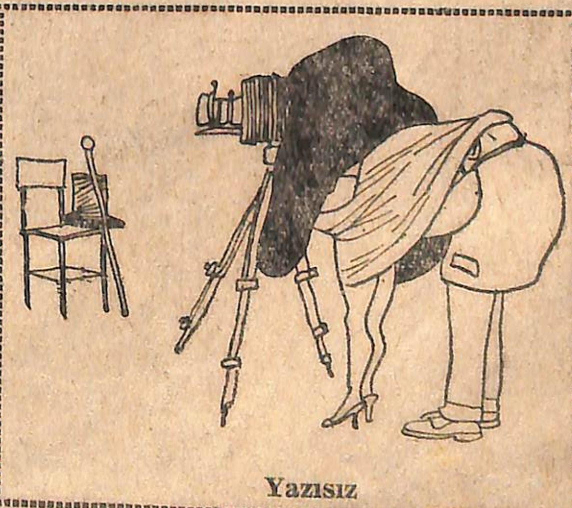
Eski araba

Koca, eski ve üstü açık bir araba satın almıştı. Sıcak bir günde yanına karısını da alarak gezmeye çıktı. Güneş tepesine vurunca:

— Karıcığım, dedi, cebimden mendilimi al, kafama koy, güneşin sıcaklığından müteessir olmasın...

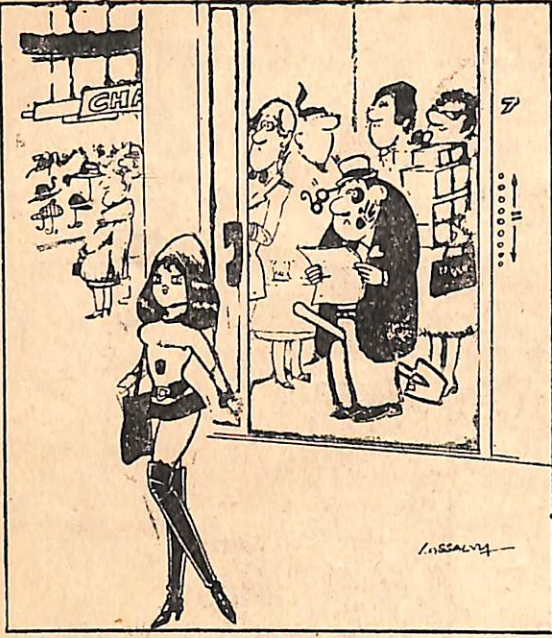
Kadın sözünü kesti:

— Lüzumu yok, böyle bir araba satın alanda kafa mı bulunur?!.

Yazısız

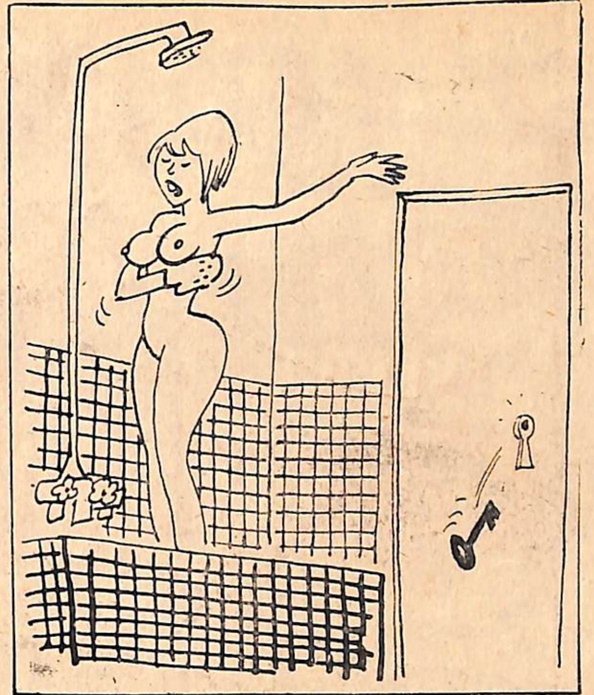
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

— BU SAATTE EVE Mİ DÖNÜLÜR? YÜRÜ YATAĞA!..

YAZISIZ

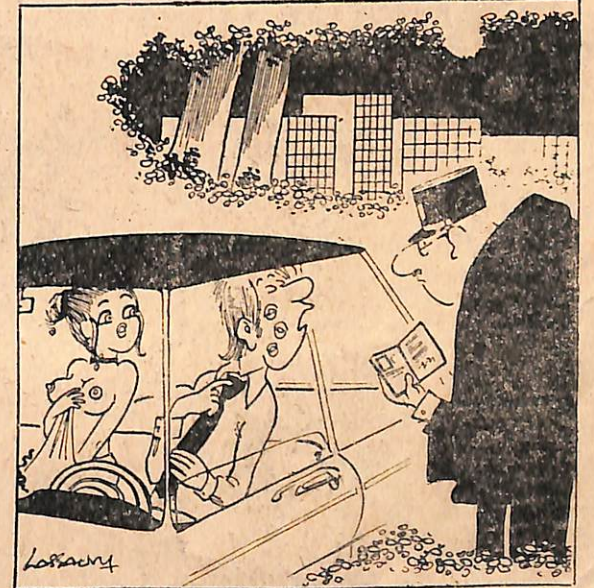
— HAPI YUT...

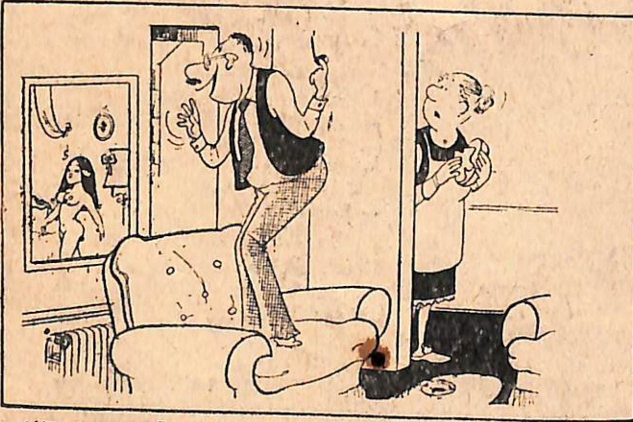
— EVEEET, HAPI YUTTUM MU..

— HEMEN FORMUMA GİRERİM!

— NE İŞ YAPARSINIZ?
— FİLİM ÇEVİRİRİM!..

— NE O HERİF, BAHAR BAŞINA MI VURDU?

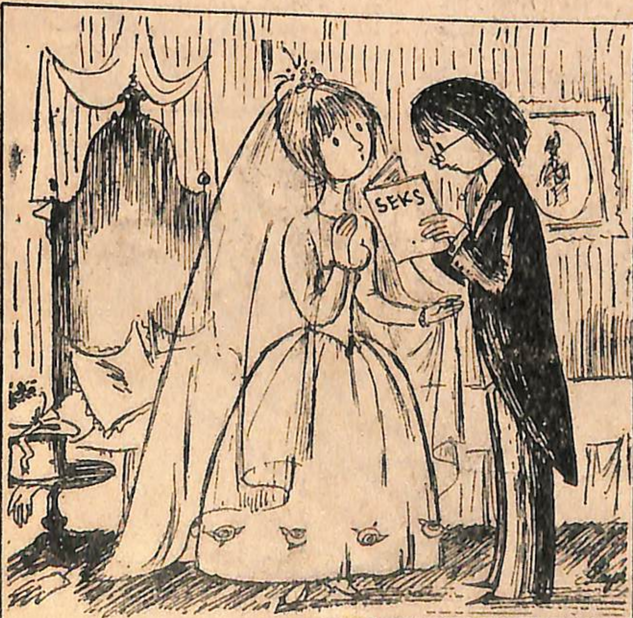

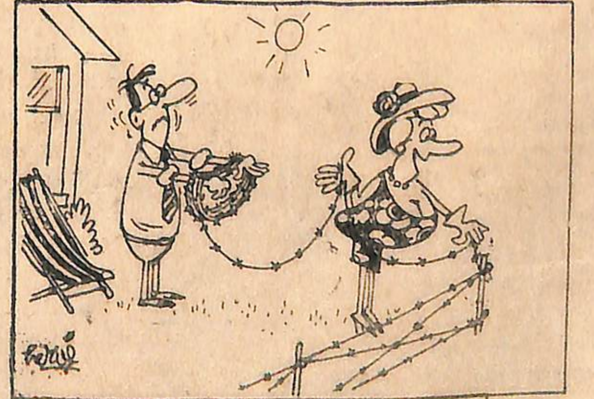
YAZISIZ

YAZISIZ

UMAYI BIRAK DA TATBİKATA GEÇELİM!..

— TAMAM, ŞİMDİ BİTİYOR KOCACIĞIM!..

...İŞ BANKASININ

YAZ ÇEKİLİŞİNDE

Türkiye İş Bankasının
bu yıl yapacağı **3 çekilişin**
ilki olan Yaz Çekilişinde
8765 talihli zengin para ikramiyeleri
kazanacak. Tasarruflarınızı
4 Mayıs akşamına kadar
Türkiye İş Bankasında çoğaltarak
bu tatlı heyecanı **siz de** yaşayın.

TÜRKİYE İŞ BANKASI PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKBABA-TOTO 11

İSİM : ....

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6
F	U	T	B	O	L

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

AKBABA TOTO yarışmasının onbirincisini bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

